

Ο

ΝΕΦΕΛΑΓΓΕΛΟΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΙΟΝ ΙΝΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ

ὑπό

Γ. Ν. ΤΣΕΡΕΠΗ

ἐξ αἰτωλικοῦ.

ἘΝ ΚΕΡΚΥΡΑ:

Τυπογραφεῖον « Ο ΚΟΡΑΗΣ »

Ι. Ναχαμούλη.

ΠΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

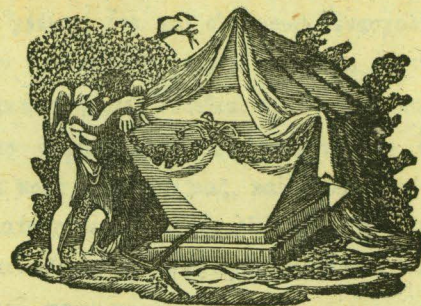
ΝΕΦΕΛΑΓΓΕΛΟΣ

ΠΟΙΗΤΩΝ ΕΡΓΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

ΚΑΙ ΤΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΚΑΛΔΙΡΡΟΗΣ

ΤΗΣ ΕΜΗΣ

ΠΡΟΩΡΩΣ ΑΠΟΘΑΝΟΥΣΗΣ

ΤΟΔΕ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Ο ΠΕΝΘΩΝ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Τῆ

ΑΓΑΠΗΤΗ: ΜΟΙ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ:

Ἦν χρόνος, ὅτε καὶ σὺ κυρίαν ἐνασχόλησιν εἶχες τὴν ἀρίθμησιν τῶν ἡμερῶν, περιμένουσά με ἐκ τῆς μακρᾶς εἰς Γερμανίαν ἀποδημίας. Τότε καὶ ἐγὼ ἀναγινώσκων τὸ ποιημάτιον τοῦτο παρηγορούμην, εὐρίσκων πολλὴν ἐν αὐτῷ τὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν τύχην μας, καὶ διεννοούμην νὰ σοὶ τὸ ἀφιερῶσω, κατερχόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἄλλ' εἰς τὴν πατρίδα ἐλθὼν ἐπελαθόμην ἐν τῇ εὐτυχίᾳ τῆς πάλαι ἀπομονώσεως καὶ δὴ καὶ τοῦ ποιηματίου.

Νῦν ὅμως ὅτε ἐν δεινότερα καὶ ἀπελπιστικῇ εὐρίσκομαι ἀπομονώσει, διὰ παντὸς σοῦ στερηθεὶς μετὰ δύο ἀπὸ τοῦ γάμου μῆνας, μικρὰν τοῦλάχιστον αἰσθάνομαι ἀνακούφισιν ἐκδηλῶν διὰ τῆς ἀφιερώσεως ταύτης τὴν πάλαι ποτέ πρὸς σε ἀγάπην μου.

Ὅθεν δέχθητι εὐμενῆς ὅ,τι σοὶ προσφέρει

ὁ ποτέ σοι ἀγαπητός
ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Ἐν Κερκύρα, τῆ 1 Ἰανουαρίου 1878.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

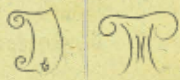
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ποιηματίου εἶναι ἀπλῆ καὶ εὐφύης. Ἰάξας τις κατωτέρας τάξεως θεότης ἀκόλουθος τοῦ Κυβέρου, θεοῦ τοῦ πλούτου, ἐπέσυρεν εἰς ἑαυτὸν τὴν δυσμένειαν τοῦ κυρίου του, διότι ἐπιτραπέις τὴν φύλαξιν τῶν κήπων αὐτοῦ παρημέλησε τοῦ καθήκοντος καὶ ἐλέφας εἰσελθὼν ἔφαγε τὰ ἄνθη. Ὅθεν κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ ἐξοργισθέντος Κυβέρου εἰς δωδεκάμηνον ἐξορίαν ἐν τῇ ἐρημίᾳ μακρὰν τῆς φιλάτης γυναικός.

Χαρακτηρίζεται δὲ ὁ Ἰάξας φιλόφρων, εὐγενής καὶ λίαν περιπαθής, ἀκατασχέτῳ ἔρωτι πρὸς τὴν νεαρὰν αὐτοῦ σύζυγον συνεχόμενος. Ἐν δὲ ταῖς ἐρημίαις τοῦ Ῥαμαγίριος (ὄρους τοῦ Ῥάμα), ὅπου διάγει τὸν χρόνον τῆς ἐξορίας, ἀκατάσχετος αὐτοῦ ἐπιθυμία εἶναι νὰ εὕρῃ μέσον νὰ στείλῃ εἰδοσιν εἰς τὴν φιλάτην πρὸς παρηγορίαν τῆς. Ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς λύπης φαντάζεται ὅτι ἀνακαλύπτει πιστὸν ἄγγελον, τὴν Νεφέλην, ἔν ἐξ ἐκείνων τῶν οἰοεὶ ἐμφύχων φαινομένων, ἅπερ τῇ δοθηείᾳ τῶν περιοδικῶν ἀνέμων διέρχονται τὸν τροπικὸν καὶ θραδεία καὶ μεγαλοπρεπεῖ πορεία χωροῦσιν ἀπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ διὰ τοῦ ὠκεανοῦ πρὸς τὰς χιόνας τῶν Ἰμαλαίων. Εἰς τοιαύτην λοιπὸν νεφέλην ἐμπιστεύεται τὴν ἀγγελίαν ὁ Ἰάξας, ἵνα ἀνενεχθῇ δι' αὐτῆς εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας του.

Ἐντεῦθεν λαβὼν ἀφορμὴν περιγράφει ὁ ποιητὴς ἣν ἔχει νὰ θαδίσῃ ὁδὸν ἢ νεφέλην, περνεύρων ὅ,τι ἀξιόλογον τῆς μυθολογίας καὶ παραδόσεως σχετίζεται μὲ τοὺς τόπους, οὓς αὕτη θὰ διέλθῃ, χωροῦσα ἀρκτικῶς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἰάξας, τὴν Ἰακκίην, κειμένην ἐπὶ τοῦ Κεϊλάσου μιᾶς τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τῶν Ἰμαλαίων.

Ποιητής τοῦ ποιηματίου εἶναι ὁ Καλιδάσας ἀκμάσας κατὰ πᾶσαν πιθανότητα κατὰ τὰ τέλη τῆς τρίτης Μ.Χ. ἐκατονταετηρίδος. Ἐξῆ δὲ ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Ἰκράμου ἐν τῇ πόλει Ὀζύνη, πρωτευούσῃ τῆς Μαλαυίας, ἧς καὶ μέμνηται ἐν τῷ ποιηματίῳ (στρ. 27 καὶ 30). Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ βασιλεῖς ἔφερον τὸν τίτλον τοῦ Ἰκράμου, πιθανὸν ὁ Καλιδάσας νὰ ἦναι σύγχρονος τοῦ Ἀμυδραγύπτου.

Ἐκτὸς τοῦ ποιηματίου ἀποδίδονται τῷ αὐτῷ μετὰ βεβαιότητος καὶ τρία δράματα: Σακυντάλα, Ἰρβασία καὶ Μηλαυίκη, μετὰ πιθανότητος δὲ καὶ δύο ἕτερα ποιημάτια: Κυμρασασφαυή καὶ Ῥαχυάνα.

Κείμενον εἶχομεν τὸ ὑπὸ Stenzler κριτικῶς ἐπεξεργασθέν. (Breslau 1874).

Θελήσας νὰ ἀποδώσω πιστῶς τὸ κείμενον δι' ἴσων λέξεων ἄνευ μάλιστα, κατὰ τὸ δυνατόν, ἀλλαγῆς καὶ τῆς θέσεως, διὰ τῶν αὐτῶν φράσεων καὶ τῆς αὐτῆς συντάξεως κατέφυγον εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ὡς τὴν μάλιστα πρόσφορον εἰς τοῦτο, ἀλλὰ τόσον ὅσον ἦτο ἀναγκαῖον, εἰς τὸν σκοπὸν μου. Ὅθεν δὲν ἀπέφυγον νὰ μεταχειρισθῶ καὶ λέξεις τινὰς τῆς ἀρχαίας ἐν τῇ σημερινῇ σημασίᾳ καὶ τύπους μεταγενεστέρους διὰ τὸ καταληπτότερον, ἐνίοτε δὲ καὶ λέξεις τῆς ὀμιλουμένης διὰ τὴν ζωηροτέραν αὐτῶν ἔκφρασιν.

Κώλυμα εἰς τὴν ἀκριβῆ τοῦ κειμένου ἀπόδοσιν παρέσχον μοι μόνον τὰ κολοσσαῖα σύνθετα, ἅπερ ἀδύνατον ἦν νὰ ἀποδοθῶσιν ἄλλως ἢ δι' ἀναλύσεως.

1. Ἰάξας τις, οὐ ἡ λαμπρότης ἐξηφανίσθη, διότι παρημέλησε τοῦ καθήκοντος καὶ ἔδει ὑπομείναι ἐπὶ ἐν ἔτος τὴν κατάραν τοῦ κυρίου αὐτοῦ, βαρεῖαν οὖσαν διὰ τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τῆς ἐρωμένης, ἐποιήσατο τὴν διατριβὴν ἐν ταῖς τοῦ Ῥαμαγίριος ὄρους ἐρημίαις, ἐχούσαις ὕδατα ἱερὰ ἐκ τῶν λουτρῶν τῆς Σίτης (1) καὶ δένδρα βαθύσκια.

2. Ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ὁ τῆς συζύγου κεχωρισμένος ἐραστής μὴνάς τινας (1) διατρίψας, τοὺς βραχίονας ἔχων γυμνοὺς τῶν ἐκπεσόντων ψελλίων, εἶδε κατὰ τὴν πρώτην τοῦ μηνός Ἡσέθου νεφέλην τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους περιλαμβάνουσαν καὶ ὁμοιάζουσαν ἐλέφαντι περὶ παιδιὰν τινα ἀσχολουμένῳ.

3. Πρὸ αὐτῆς τῆς τοῦ πόθου διεγερτικῆς ἐπὶ βραχὺ στάς ὁ τοῦ Κυβέρου ὑπηρετῆς, διελογίσαστό ἐπὶ μακρὸν, τὰ δάκρυα μὸλις κατέχων, ὧδε: Ἐν τῇ ὄψει τῆς νεφέλης συγκινεῖται καὶ τοῦ εὐτυχοῦς ἡ καρδία, πόσῳ μᾶλλον τοῦ μακρὰν διατρίβοντος, τοῦ περίπτυσιν ποθεῦντος;

4. Ὅτε ἡ νεφέλη ἐπλησίασεν, ἐπιθυμῶν ποιῆσαι ἐνεχθῆναι δι' αὐτῆς εἰς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἀγγελίαν, ὅτι εὖ ἔχει, πρὸς στήριξιν τῆς κλονιζομένης ζωῆς αὐτῆς, εἶπε τῇ νεφέλει, δωρήμασιν ἐκ θαλαρῶν τοῦ κυτάγου ἀνθρώπων τιμηθεῖση, εὐχαρῖς φιλικὸν προσφώνημα « χαῖρε ».

5. Ποῦ νεφέλη (1), μίγμα ἀτμοῦ, πυρὸς, ὕδατος καὶ ἀέρος, καὶ ποῦ ἀγγελίαι, ἃς δεῖ δι' ἐπιτηδεῖων πέμπεσθαι ὄργα-

Ἰάξας παρεκάλεσε ταύτην, διότι οἱ ὑπὸ ἐπιθυμίας τινὸς κατεχόμενοι παραπονοῦνται φύσει πρὸ ἐμφύχων καὶ ἀψύχων ὄντων.

6. Γνωρίζω σε τὴν γεννηθεῖσαν ἐκ τοῦ κοσμοπεριβοήτου γένους τῶν Πυσοκεραυρατακῶν, τὴν κατ'ἀρέσκειαν μορφὴν λαμβάνουσαν, τὴν ὑπέρτερσαν τῶν Μεγαυανῶν· διὸ ἐγὼ, ὁ διαταγῇ τῆς τύχης μακρὰν τῆς συζύγου ὦν, ἤλθον πρὸς σε ὡς ἰκέτης· κάλλιον (1) ματαῖα δέησις παρ'ἀνδρὶ ἀρεταῖς κεκοσμημένῃ ἢ τελεσφόρος παρ'ἀγενεῖ.

7. Σὺ εἶ ἡ καταφυγὴ τῶν καύσωνι τεταλαιπωρημένων· διὸ, ὡ ὕδατοδότειρα, φέρε τῇ ἀγαπητῇ τὴν ἐμὴν ἀγγελίαν, τοῦ κεχωρισμένου αὐτῆς διὰ τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ τοῦ πλούτου, διότι πορευτέον σοι εἰς τὴν κατοικίαν τῶν Ἰαξῶν, τῶν ἡγεμόνων, τὴν Ἀλακὴν τὸ ὄνομα, ἧς τὰ ἀνάκτορα λάμπουσι τῷ σεληναίῳ φωτὶ τῷ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σίδα, τοῦ ἐν τοῖς κήποις διατρίβοντος τοῖς ἔξω τῆς πόλεως κειμένοις.

8. Σὲ ἀνελθοῦσαν εἰς τὴν ἐναέριον ὁδὸν θεάσσονται αἱ τῶν ὀδοιπόρων ἐρώμεναι (1), τὰς τῶν βροστρύχων ἄκρας ἀναδούμεναι, ὅλως πλήρεις ἐλπίδων, διότι τίς ἄλλος, σοῦ ὀπλισθείσης (2), ἐπιλάθεται ἂν τῆς συζύγου τῆς ἐπὶ τῷ χωρισμῷ ἀνιωμένης, ὅστις μὴ καθάπερ ἐγὼ ἐξηρητημένος ἐξ ἐτέρων εἶη;

9. Καὶ ἐν ᾧ σε ἡρέμα ἡρέμα οὖριος ἄνεμος προάγει καὶ ἀριστερόθεν ὁ ἀγέρωχος κητακὸς ἠδέως κλάζει, αἱ γερανοὶ βεβαίως, σχηματίζοντες συνεχεῖς σειρὰς, τιμήσουσί σε τὴν ἐναέριον, τὴν τὰ ὄμματα θέλγουσαν, διότι ἐπανέρχεται ἡ τῆς κησεως ἑορτὴ (1).

10. Καὶ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου (1) γυναῖκα, τὴν ἀγαπητὴν σύζυγον, τὴν ὡς κυρίαν ἐνασχόλησιν ἔχουσαν τὴν ἀριθμησιν τῶν ἡμερῶν, ὅψι βεβαίως σὺ ἧς τὸ βῆμα ἀκατάσχετον, ζῶσαν, διότι ὁ δεσμὸς τῆς ἐλπίδος συγκρατεῖ συνήθως ἐν τῷ

ἀποχωρισμῷ τὴν ὡς ἄνθος ταχέως μαραινόμενῃ ἐρωτῶσαν καρδίαν τῶν γυναικῶν.

11. Τὴν σὴν ἐπιθυμοῦσαι αἱ χῆνες τῆς Μανείας λίμνης ἀκοῦσαι βροντὴν, τὴν τὸ οὖς τέρπουσαν, ἢ δύναται τῆς γῆς τὴν ἐπιφάνειαν εἰς ἀλεξήλιον ἐκ μυκήτων μεταβαλεῖν (1), γενήσονται σοι ἐν τῷ αἰθέρι ἀκόλουθοι μέχρι τοῦ ὄρους Κεῖλάσου, τμήμασι καλύκων τοῦ λωτοῦ ἐφοδιασθεῖσαι.

12. Περιπτυσσάμενη ἀπεχαιρέτισον τὸν ἀγαπητὸν φίλον, τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ὄρος, τὸ σεσημασμένον ἐν τοῖς κρημνοῖς τοῖς ἔχουσι τοῦ ἡγεμόνος (1) τῶν Ῥαχίων, τοῖς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὑμνηθησομένοις, ὅπερ ἐκδηλοῖ τὴν ἀγάπην, ὁσάκις τῆς μετὰ σοῦ ἐνώσεως ἀπολελυκὸς ἦ, χύνον δάκρυα θερμὰ (2), προκαλούμενα ἐκ τοῦ ἐπικειμένου μακροῦ ἀποχωρισμοῦ.

13. Νῦν ἄκουσόν μου, περιγράφοντος τὴν εἰς τὴν σὴν ὀδοιπορίαν ἀρμόζουσαν ὁδὸν — τὴν ἐμὴν ἀγγελίαν, ὡ ὕδατοδότειρα, τὴν τοῦ ὡσι ποτέαν, ἔπειτα ἀκούσεις — ἦν βαδίσεις, ἐπαναπάουσα, ὁσάκις ἧς κατάπονος, τὸν πόδα ἐπὶ τῶν ὀρέων καὶ πίνουσα, ὁσάκις ἧς μικρὰ (1), τοῦ ὕδατος τῶν ποταμῶν.

14. Ἀδημόνως ἐν τῷ ὕψει ὀρωμένη ὑπὸ τῶν ἐκπεπληγμένων γυναικῶν τῶν Σίσθων (1) ἄνευ βλεπουσῶν καὶ ἀναφωνουσῶν: «Ἄρα ἀπάγει ὁ ἄνεμος τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους;» ὑψώθητι ἐκ τοῦ ὄρους τούτου, τοῦ ἔχοντος χλοερὸν νίκυλον, εἰς τὸν ἀέρα, ταπεινοῦσα καθ' ὁδὸν τὴν ἀγερωχίαν τῶν μεγάλων προβοασκίδων τῶν ἐλεφάντων (2).

15. Φαινόμενον ὡς μίγμα ἀκτίνων πολυτίμων λίθων (1) ἀνέρχεται πρὸς ἀνατολὰς ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἀλμίκου ἐκεῖνο τὸ τμήμα τοῦ τόξου τοῦ Ἰνδρα, δι' οὗ τὸ σὸν κυανοῦν σῶμα ἔξοχον λήφεται ὠραιότητα, ὡπερ τὸ τοῦ Βίονυος τοῦ ποιμενικά ἐνδεδυμένου (2) διὰ τῆς τοῦ ταῦ οὐραῖς, τῆς μαρμαί-

16. «Ἐν σοὶ κεῖται ἡ εὐλογία τῆς γεωργίας ταύτη τῇ γνώμῃ πινομένη τοῖς τὴν παιδίαν τῶν ὄφρῶν ἀγροσῶσιν ἡδυπαθέσιν ὀφθαλμοῖς τῶν ἀγροτικῶν γυναικῶν (1) χώρει φθάσασα εἰς τὸν Μαλὸν, οὗ οἱ ἀγροὶ εὐωδιάζουσιν, ἅτε νεωσὶ αὐλακισθέντες, ταχεῖ δῆματι περαιτέρω δυσμικῶς μὲν, ἀλλὰ τι πρὸς ἄρκτον.

17. Σὲ τὴν σθενύουσαν τὴν πυρκαϊάν τῶν δασῶν διὰ τῶν ῥαγδαίων βροχῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ βαστάσει, συνοῦσαν τῇ τῆς ὁδοῦ κοπώσει, τὸ ὄρος Ἀμάρκυτον. Καὶ ὁ μικρὸς αὐτὸς πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχων τὴν προτέραν εὐεργεσίαν οὐκ ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ πρὸς καταφυγὴν ἐλθόντος φίλου, πολλῶ δ' ἤττον ὁ τόσον ἔξοχος (1).

18. Ἐσκιασμένον τὰ ἄκρα ὑπὸ δάσους ἄμβρων τοῖς ὠρίμοις καρποῖς στυλδόντων, σοῦ τῆς τὸ χρῶμα λιπαροῦ πλοκάμου ἐχούσης ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἀναβάσης, προσλήφεται βεβαίως τὸ ὄρος σχῆμα ἄξιον τῆς θέας τῶν θείων ζευγῶν (1), τὸ τοῦ μαστοῦ τῆς γῆς, τοῦ ἐν τῷ μέσῳ μέλανος, ἐν δὲ τῷ λοιπῷ χώρῳ λευκοῦ (2).

19. Στάσα ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐπ' αὐτοῦ, οὗ τῶν σκιαδων ἀπολαύουσιν αἱ τῶν κατοίκων τοῦ δάσους γυναῖκες, ὄφει, διανύσασα τὴν περαιτέρω ὁδὸν ταχυτέρῳ δῆματι, ἅτε τὸ ὕδωρ ἐκχύσασα, τὸν ποταμὸν Ῥοῖην διατετημημένον ἐν τοῖς ἔνεκα τῶν βράχων ἀνωμάλοις τοῦ Βινθίου πρόποσιν ὡς τὸν χυμὸν ἐν τῷ σώματι τῶν ἐλεφάντων τὸν γραμμαῖς διασεσημασμένον.

20. Ῥίψασα βροχὴν χωροῖς ἂν περαιτέρω, λαβοῦσα ὕδωρ ἐκ ταύτου, ὅπερ εὐωδὲς ἐστὶν ἐκ τοῦ χυμοῦ τῶν ἀγρίων ἐλεφάντων καὶ οὗ ὁ ῥοῦς κωλύεται (1) ἐκ τῶν κλάδων τοῦ σάμφυος· ὕδωρ ἐντὸς ἔχουσαν οὐ δυνήσεται, ὡς Νεφέλη, ὁ ἄνεμος ἀπαγαγεῖν σε, διότι πᾶν κενὸν γίνεται κούφον, ἡ δὲ πλημμονὴ συντελεῖ εἰς βαρύτητα.

21. Ἰδούσῃ τὰ ἄνθη τοῦ νίπου τὰ πρασινόφανα ἔνεκα

τῶν οὐκ ἐντελῶς ἀκόμῃ αὐξηθέντων στημόνων καὶ ἐν τῇ ὄχθῃ τὰς βανάνας, ὧν αἱ πρῶται κάλυκες ἤδη ἐφάνησαν, καὶ ὄσφρανθῆσιν ἐν τοῖς καταξήροις (1) δάσει τῆς λίαν εὐώδους ὁσμῆς τῆς γῆς, δεῖξουσὶ σοὶ, τῇ ὕδατοδοτείᾳ, οἱ σαραγγοὶ (2) τὴν ὁδόν.

22. Προβλέπω, καίπερ σοῦ, ὡ φίλη, πρὸς χάριν μου ταχέως βαινῆν ἐπιθυμούσης, ἀπώλειαν χρόνου ἐπὶ τούτου καὶ ἐκείνου τῶν ὁρέων, τῶν ἐκ τοῦ δένδρου κακύφου εὐωδιαζόντων, καὶ ἀποφάσισον, εἰ καὶ μετὰ δυσκολίας, ταχέως χωρεῖν, ὅτε οἱ ταῦ οἱ ὑγρόφθαλμοι (1) προαπαντήσονται σοὶ, κλαγγὴν ὡς χαιρετισμὸν ποιήσαντες.

23. Σοῦ πλησιαζούσης ἔξουσιν οἱ Δεσηροὶ τοὺς φραγμοὺς τῶν αὐτῶν ἀλσῶν ἀποστίλνοντας ἀπὸ τῶν ἀνθέων τοῦ κοιτόκου (1), ὧν αἱ κάλυκες ἀνεβλάστησαν, τὰ ἱερά δένδρα τῶν χωρίων αὐτῶν κατελιγμένα ὑπὸ τῶν φωλεᾶς ἀρξαμένων ποιεῖν κορωνῶν, τὰ ἐκ σάμβυος δάση κυανᾶ ἐκ τῶν ὠρίμων καρπῶν, καὶ χῆνας, ἡμέρας τινὰς διαμενούσας.

24. Ἐλθοῦσα εἰς τὴν περίφημον πρωτεύουσαν αὐτῶν, τῶν ἐν ταῖς δάσεσι, τὴν Ἰδισίαν τὸ ὄνομα, πῆσαι, λαμβάνουσα οὕτω πλήρη τὸν μισθὸν τῆς ἀγάπης, ὕδωρ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Οἰτραβάτιος, τὸ ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς ὄχθης θελκτικῶς κελαρῖζον, τὸ ἡδύτητι συνεζευγμένον, οὗ τὰ κύματα κινοῦνται ὡς τὸ τὰς ὄφρῶς συσπῶν πρόσωπον.

25. Ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ Χαμηλοῦ καλουμένου ὄρους μεῖνον πρὸς ἀνακούφισιν, τοῦ οἰνοῦ τῆς σῆς ἔνεκα ἐπαφῆς φρίσσοντος (1) τοῖς ἀνθέων βριθοῦσι καθίμβοις, ὅπερ διὰ τῶν πετρωδῶν αὐτοῦ σπηλαιῶν, τῶν εὐωδῶν ἀναδιδόντων (2) ἐκ τῶν ἀφροδισίων τῶν εὐτελῶν γυναικῶν, προδίδωσι τὰ ἀχαλίνωτα ἀκολαστήματα τῶν πολιτῶν.

26. Ἀναπαυσαμένη χώρει ποτίζουσα σταγόσι δροσεροῦ ὕδατος τὰς ἰασμίνας κάλυκας τῶν κήπων, τὰς ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Νιγενίδιος ἀναδαστησάσας, ἐπὶ μίαν στιγ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

μην γνωρισθεῖσα, σκιάν παρεχομένη, τοῖς προσώποις τῶν ἀνθολόγων (1) γυναικῶν, ὧν αἱ ἐν τοῖς ὡσὶ μαρανθεῖσαι νυμφαῖται μαδῶσιν, ὅτε τὸν ἰδρώτα τῶν παρειῶν ἀποσμῶσιν.

27. Εἰ καὶ ὁ δρόμος σου λοξὸς γίνεται, χωρησάσης πρὸς τὸ ἀρκτικὸν τοῦ οὐρανοῦ, μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῶν στεγῶν (1) τῶν ἀνακτόρων τῆς Ὀζήνης καὶ ἂν μὴ ἠσθῆς ἐπὶ τοῖς τῶν ἀστῶν γυναικῶν ὀφθαλμοῖς, ἰὼν, περιδεῶν ὄντων ἕνεκα τῆς αἴγλης τῶν ἀκτίνων τῆς ἀστραπῆς, ὁ ἐξωτερικὸς κανθὸς ἀεικίνητός ἐστιν, ἠπάτησαι (2).

28. Καθ' ὁδὸν γενοῦ γνώριμος τοῖς ὕδασι τοῦ Νιρυνίου (1) εἰσδύσαι ἐντὸς, τοῦ κύματα ἔχοντος ἠχοῦντα ἐν τῇ κυλινδῆσει παραπλησίως βροντῇ καὶ ζῶνῃ ἐκ σειρᾶς πτηνῶν, ὅς θελκτικῶς ὀλισθαίνων ῥέει καὶ οὐ ὁ ὀμφαλὸς διὰ τῆς δίνης καθορᾶται, διότι τῶν γυναικῶν ἡ πρώτη ἐρωτικὴ λέξις πρὸ τῶν ἐρωμένων ἐστὶν ὁ ἀκκισμός.

29. Ὡ μῆσω ὁ Ἰνδὸς, σοῦ διαβάσης τὸν Νιρυνίθιον, τὴν ἰσχύνητα ἀποβάλλει, οὐ πρὸς τὸ νηρὸν λίαν ἠλαττώθῃ, ὡς πλόκαμος καταστάν, καὶ τὸ χρῶμα κίτρινόν ἐστὶν ἐκ τῶν μεμαραμμένων φύλλων τῶν πιπτόντων ἐκ τῶν δένδρων τῶν ἐν τῇ ὄχθῃ φυομένων, ποιῶν σε, ὦ εὐδαίμον, εὐτυχῆ κατόπιν τοῦ χωρισμοῦ, ἐν ᾧ εὕρισκεσο, αὐτῷ τούτῳ ἤδη σε χρηστέον (1).

30. Ἀφικομένη πρὸς τοὺς Αὐάντους, ἔνθα οἱ γέροντες τῶν χωρίων εἰδήμονές εἰσι τοῦ μύθου περὶ τοῦ Ὑδαιάνου (1), πορεύου εἰς τὴν προμνηθεῖσαν πόλιν, τὴν ἱεράν Ἰσηλίαν (2), τὴν πλουσίαν, τὴν οὖσαν οἰονεῖ τὸ μόνον ὠραῖον οὐράνιον τμήμα τῶν οὐρανήωνων, τὸ κατενεχθὲν οὖν τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς αὐτῶν ἔργοις, κατελθόντων εἰς τὴν γῆν, ὅτε ὁ μισθὸς τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν πράξεων σχεδὸν ἐξήντητο (3).

31. Ὅπου ὁ ἐκ τοῦ Σίπρου ἀῆρ, ὁ ποιῶν περαιτέρω ἀκούεσθαι τὸν βραγχνὸν ἐκ τοῦ ὄργασμοῦ ψιθυρισμὸν τῶν γερανῶν, εὐώδης ἐκ τῆς ἐπαφῆς μετὰ τῆς εὐοσμίας τοῦ ἀν-

θοῦντος λωτοῦ, ἐν τῇ πρώτῃ παύει τὴν ἐκ τῶν ἀφροδισίων κόπωσιν τῶν γυναικῶν, εὐεργετικὸς τοῖς μέλεσιν, ὡς ὁ φίλτατος (1) ὁ κατ' ἐπιθυμίαν κολακευτικῶς ὀμιλῶν.

32. Ἐνισχυθεῖσα τὸ σῶμα (1) τοῖς διὰ τῶν παραθύρων ἐξερχομένοις ἀτμοῖς ἐκ τοῦ κόσμου τῆς κόμης καὶ δεξαμένη ὡς δῶρον τὸν ὑπὸ τῶν ταῶν τῶν οἴκων στηθέντα χορὸν ἐξ ἀγάπης πρὸς σε τὴν φίλην, ἀποδίωξον τὴν ἐκ τῆς ὁδοῦ κόπωσιν ἐπὶ τῶν ἀνακτόρων ταύτης, τῶν εὐοσμούντων ἐκ τῶν ἀνθέων τῶν σεσημασμένων τῷ χρώματι (2) τῶν ποδῶν τῶν θελκτικῶν γυναικῶν, θεωμένη τὴν ὠραιότητα.

33. Μετὰ σεβασμοῦ ὀρωμένη ὑπὸ τῶν Γάνων (1), λεγόντων: «Τὸ χρῶμα (2) τοῦ λαίμοῦ τοῦ ἡμετέρου κυρίου» χῶρει πρὸς τὴν ἀγνὴν κατοικίαν τοῦ τοῦ τριπλοῦ κόσμου κυριαρχοῦντος ἀνδρὸς τῆς Κανδίας, ἔνθα τὰ ἄλλα διαπνέονται αὔραις ἐχούσαις τὴν εὐωδίαν τῆς γύρεως τῆς μαδωνίας καὶ ἀποπνεούσαις τῆς εὐοσμίας τῶν γυναικῶν, αἵτινες διασχεδάζουσι παίζουσαι παρὰ τὸ ὕδωρ τοῦ Γενθαυάτιος.

34. Καί ποτε ἐλθούσῃ, ὦ ὕδατοδότειρα, εἰς τὸν Μεγάκηνον (1) μενετέον μέχρις οὐ ὁ ἥλιος ἐκ τοῦ ὀρίζοντος ἐξαφανισθῆ, διότι πράττουσα ἀξιολόγως τὰ τῆς σάλπιγγος ἐν τῇ ἐσπερινῇ θυσίᾳ τοῦ τριαινοφόρου, λείψῃ πλήρη τὸν μισθὸν τῶν ὀλίγοντι βαρειῶν βροντῶν σου.

35. Αἱ ἐκεῖ ἐταῖραι σὺν ζωστήρσιν ἠχοῦσιν ἐν τῷ κάμπτειν τὸν πόδα καὶ χερσὶν ἀτόνοις ἕνεκα τῶν μυιοσοθῶν τῶν πρὸς διασχεδάσιν σειομένων, ὧν αἱ λαβαὶ κεκοσμημέναι εἰσὶ τῇ λαμπρότητι πολυτίμων λίθων, δεξάμεναι παρὰ σοῦ τὰς πρώτας σταγόνας τῆς βροχῆς τὰς ἀναψυκτικὰς ταῖς τῶν ὀνύχων ἀμυχαῖς (1) ῥίψουσι πρὸς σε λοξὰ βλέμματα ὡς σειρὰν μελισσῶν τὸ μήκος. (2).

36. Κατόπιν περιπτυσσάμενη κύκλω τὸ δάσος, οὐ τὰ δένδρα τοὺς βραχίονας πρὸς οὐρανὸν ὑψοῦσι, καὶ λαβοῦσα τὴν ἐσπερινὴν λαμπρότητα τὴν ἐρυθρὰν ὡς πρόσφατον σινι-

κόν ῥόδον, ἐκπλήρωσον ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ χοροῦ τὸν πόθον (1) πρὸς τὴν κάθυτρον ἐλεφαντίνην δορὰν τοῦ κυρίου τῶν θρημάτων, μετὰ σεβασμοῦ θεωρουμένη ὑπὸ τῆς Φαυωνίας, ἀτενῶς εἰσορώσης, ἅτε τοῦ φόβου καθησυχασθέντος.

37. Τῆς λεωφόρου τῶν ἐκεῖ γυναικῶν, τῶν νυκτός πορευομένων εἰς τὴν κατοικίαν τῶν ἐρωμένων, μὴ φαινομένης ἐκ τοῦ σκότους, τοῦ δυναμένου βελόνη διατρυπηθῆναι, δεῖξον τὸ ἔδαφος δι' ἀστραπῆς στιλβούσης ὡς αἰ ἐπὶ τῆς λυδίας λίθου χρυσαῖ γραμμαῖ (1) καὶ μὴ ἔσο πολύλογος διὰ βροντῶν βροχῆ συνοδευομένων, διότι δειλαὶ αὐταί.

38. Διελοῦσα τὴν νύκτα ταύτην ἔντινι ὀροφῇ οἰκίας, ἔνθα αἰ περιστεραὶ κοιμῶνται, μετὰ τῆς γυναικός σου (1) ἀστραπῆς, τῆς καταπόνου ἐκ τῆς μακρᾶς παιδιᾶς, καὶ τοῦ ἡλίου πάλιν φανέντος διανόσις ἂν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὁδοῦ. Ἄλθῃς οὐ βραδύνουσι οἱ ἀναλαβόντες τὴν διεξαγωγὴν ὑποσχέσεως φίλων.

39. Κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ποιητέον τοὺς ἐραστάς παραμυθίαν τῶν δακρύων τῶν ἀξιεράστων γυναικῶν ὅθεν ἄφες ταχέως τὸν δρόμον τοῦ ἡλίου (1). Καὶ οὗτος ἐπανελθὼν ἵνα ἀφέλῃ τοῦ προσώπου τῶν λωτῶν τὰ ἐκ δρόσου δάκρυα (2), εἰ σὺ ἐπίσχῃς τὴν χεῖρα, εἴη ἂν οὐκ ὀλίγον ὀργίλος.

40. Ἐν τῷ ὕδατι τοῦ ποταμοῦ Γαμβίρου ὡς ἐν καθαρᾷ ψυχῇ (1) εὐρήσει καὶ τὸ σὸν πρόσωπον τὸ φύσει θελκτικὸν ἀντανακλῶμενον εἰσοδόν· διὸ σὺ δεῖ σε ἐξ ἰδιοτροπίας ματαιῶσαι τὰ ὡς νυμφαίας διαυγῆ βλέμματα (2) τὰ ἐκ τῶν ἀνασκιρτήσεων τοῦ εὐκινήτου κυπρίνου συνιστάμενα.

41. Λαβούσης (1) τὸ κυανοῦν τούτου ὑδάτινον ἔνδυμα, ὅπερ ἀφὲν τὰ ὄχθινα ἰσχία κρατεῖται ὀλίγον τι ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ βλαστημάτων τῶν καλῶν ὡς ὑπὸ χειρῶν, γενήσεται, ὦ φίλη, ἡ ἀναχώρησίς σου, ἂν κατέλθῃς (2), μετὰ δυσκολίας, διότι τίς γνοὺς τὴν ἡδονὴν τῶν γυμνωθέντων περὶ τὴν αἰδῶν μερῶν δυνήσεται αὐτὰ ἐγκαταλιπεῖν;

42. Ὁ δροσερὸς ἄνεμος, ὅστις εὐχάριστος ὢν ἅτε συμμιγνύμενος τῇ ὁσμῇ τῆς γῆς, τῆς δὲ τῆς σῆς βροχῆς ἀναψυχθείσης, πίεται ὑπὸ τοῦ ἐλεφάντων ἡδέως, ἡχοῦντων (1) τῶν ῥωθῶν τῶν προβοσκίδων, πνεύσει σοι ἐφιτεμένη ἵνα ἐπὶ τὸ ὄρος Δαιαπύριον, ὁ ὠριμαίνων (2) τοὺς τοῦ δάσους ὕδμηδρους. (3)

43. Τὸν ἐκεῖ μονίμως οἰκοῦντα Σκάνδον (1) μεταβληθεῖσα σὺ αὐτῇ εἰς ἀθρονεφέλην, λοῦσον δι' ὄμβρου ἐξ ἀνθέων ὑγρῶν ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ οὐρανοῦ Γάγγου, διότι αὕτη ἡ λάμψις ἢ τὸν ἥλιον ὑπερβάλλουσα ἐτέθη ὑπὸ τοῦ φέροντος τὴν νέαν σελήνην ἐν τῷ στόματι τοῦ θεοῦ Ἁγίως πρὸς σωτηρίαν τοῦ περὶ τὸν Ἴδραν στρατοῦ.

44. Κατόπιν τὸν τοῦ Σκάνδου ταῶν (1), τὸν ἔχοντα λαμπρὸν ἐκ τῆς λάμψεως τῆς σελήνης τοῦ Σίδα ἐξωτερικὸν κανθόν, σὺ τὰ μαρμαίρουσαις γραμμαῖς περιειλημμένα οὐραῖα πτερά, πεσόντα, ἢ Φαυωνία ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν υἱὸν τῷ ὠτί προσήρμοσε, φθάσαντα (2) τὰ ἐκεῖ φύλλα τῆς μαδωνίας, παρακινήσεως ἂν εἰς χορὸν ταῖς βαρεῖαις ἅτε ὑπὸ τῶν ὀρέων ἐπαναλαμβανομέναις βρονταῖς.

45. Ποιησαμένη ἐκείνον τὸν ἐν τῷ καλαμίνῳ (1) δάσει γεννηθέντα θεὸν εὖνουν, ἀνύσασα τὴν ὁδόν, ἧς γίνεσαι κυρία, ἐγκαταλειφθείσης ὑπὸ τῶν λύραν κρατούντων Σισθειῶν ζευγῶν (2) ἐκ φόβου πρὸς τὰς ἐξ ὕδατος σταγόνας, κατέλθοις ἂν τιμήσουσα τὸν ἐνδόξον Ῥαντιδαῖην (3) τὸν ἐκ τοῦ φόνου τῶν θυγατέρων Συραφίας (4) γεννηθέντα καὶ ἐπὶ τῆς γῆς εἰς μορφῆν ποταμοῦ μεταβληθέντα.

46. Ἄν σὺ ἢ κλέπτρια τοῦ χρώματος (1) τοῦ Βίανως κλίνης ὕδωρ λαθεῖν, ὄψονται βεβαίως οἱ ἀερόποροι (2), τὰ ὄμματα πρὸς τὰ κάτω ῥίψαντες, τὸ πλατὺ ἄλλως ρεῖθρον τοῦ ποταμοῦ, στενὸν δ' ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως, ὡς ἀπλοῦν ἐκ μαρκασιτῶν ὄρων τῆς γῆς, ἔχοντα ἐν τῷ μέσῳ μεγάλην ἀπ-
φεῖρον (3).

47. Τοῦτον διαβάσα χώρει, ποιούσα τὴν σὴν εἰκόνα ἀντικείμενον τῆς περιεργείας τῶν ὀφθαλμῶν τῶν γυναικῶν τῆς πόλεως Δασεπύρας, οἱ ταῖς ἑλικοειδέσιν ὀφρύσι γινώσκοντες (1) παίζειν, ἐκ τῆς πρὸς τὰ ἄνω ἀνατάσεως τῶν βλεφάρων λαμβάνοντες λάμπην κατ' ἐξοχὴν μελανῶς στίλβουσαν, προσλαμβάνουσι τὴν ὠραιότητα τῶν μελισσῶν, αἵτινες κινούμεναι ἔνθα καὶ ἔνθα πέτονται περὶ τὴν ἰασμίνην (2).

48. Εἰσελθοῦσα εἶτα μετὰ τῆς σκιάς εἰς τὴν Βραχμαυαρτίδα χώραν χώρει πρὸς τὸ πεδῖον τὸ ἀναμνησκον τὸν ἀγῶνα (1) τῶν Ξατρῶν, ἀνῆκον εἰς τοὺς Κύρους (2), ἔνθα ὁ τὸ ῥῶξον Γένδιον φέρων (3) κατέχουσε δι' ἑκατὸν ὀξέων βελῶν τὰ πρόσωπα τῶν Ξατρῶν, ὡς οὐ βροχὴν ῥίπτουσα τὸν λωτόν.

49. Ποιησαμένη, ὦ καλὴ, ἐπίσκεψιν τῶν ὑδάτων τοῦ Σαραουάτιος, ἅπερ ὁ Ἀροτροφόρος (1) ἐξ ἀγάπης πρὸς τοὺς οἰκείους τοῦ ἀγῶνος ἀποστάς ἐτίμησεν, ἀφείς τὸ ἡδέϊαν γεῦσιν ἔχον ποτὸν τὸ ὁμοιάζον τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς Ῥαιατίδος, γενήσῃ καὶ οὐ ἐντὸς καθαρὰ, μόνον δὲ τὸ χρῶμα μέλαινα.

50. Κατόπιν χώρει διὰ τῶν Κεναχῆλων πρὸς τὴν ἐκ τοῦ βασιλείως (1) τῶν ὀρέων κατερχομένην θυγατέρα τοῦ Σάχουος (2), τὴν χρησιμεύσαν τοῖς υἱοῖς Σαγάρου ὡς οὐρανίαν κλίμακα, ἣ οἰοῖ περιγελῶσα τὸ συνωφρωμένον μέτωπον τῆς Γαυρίδος ἠψατο τῷ ἀφρῷ τῆς κόμης (3) Σάμφουος, ἐχομένη ταῖς ἐκ κυμάτων χερσὶ τῆς σελήνης.

51. Εἰ σὺ σκοποῖς κλίνασα ὡς θεῖος (1) ἐλέφας, ὅστις τῷ ὀπισθίῳ μέρει κρέμαται ἐκ τοῦ ἀέρος, πιεῖν τοῦ ὕδατος αὐτῆς (2), ὅπερ διαυγές ἐστιν ὡς καθαρὸς κρύσταλλος, εἴη ἂν αἴφνης αὐτῇ μαγευτικὴ διὰ τῆς σῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ βαινούσης σκιάς, ὡς ἂν, εἰ συνέβαλε τῷ Ἰαμύνῃ (3) ἐν ἀκαταλλήλῳ γώρῳ.

52. Φθάσασα ἤδη εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεως ταύτης, εἰς τὸ χιονόλευκον ὄρος, οὗ οἱ βράχοι εὐωδιάζουσιν ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μόσχου τῶν μοσχοφόρων ζώων (1), τῶν ἐκ αὐτοῦ

βιούντων, λείψῃ, καθημένη ἐπὶ τῆς τούτου κορυφῆς τῆς ἀπελαυνούσης τὴν ἐκ τῆς ὁδοῦ κόπωσιν, ὠραιότητα συγκριτέαν τῷ πληρῷ τῷ ἀνασκαπτομένῳ ὑπὸ τοῦ λαμπροῦ ταύρου (2) τοῦ τριοφθάλμου.

53. Ἄν πυρκαϊὰ γενομένη ἐκ τῆς τριβῆς τῶν κορμῶν τῆς πίτυος, τοῦ ἀνέμου πνέοντος, ἢ καταστρέφουσα διὰ τῆς φλογὸς πληθὺν εὐρῶν βουβάλων, βασανίζῃ αὐτὸ, δεῖν σε κατασβέσαι αὐτὴν χιλιᾶσι ρεῖθρων βροχῆς, διότι τῶν ἰσχυρῶν ὁ ὄλθος ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν καταπράυνσιν τῶν βασάνων τῶν δυστυχῶν.

54. Τοὺς Σαράφους (1), οἱ ἐξ ὀργῆς ὀρμῇ ἀναπηδῶντες, πρὸς βλάβην τῶν ἑαυτῶν μελῶν ὑπεράλαιντό σε, τὴν ἐκεῖ ἐν τῷ ὕψει αἰετιδίως βροντῶσαν, κατάχυσον γέλωτι πατάγουσης χαλάχης· ἄλλως τίνες οὐκ ἂν εἴεν ἀντικείμενον καταφρονήσεως, ματαίαν ἐπιχείρησιν ἐπιχειροῦντες;

55. Ἐκεῖ περιελθε (1) προσκυνοῦσα εὐσεβάστως τὸ ἐπὶ τοῦ βράχου διακρινόμενον ἴχνος τοῦ τὴν ἡμισέληνον ὡς διάδημα φέροντος, τὸ ἀδιαλείπτως ἀπολαῦον θυσιῶν, προσφερομένων ὑπὸ τῶν Σισθῶν, ὅπερ βλέποντες οἱ πιστοὶ γίνονται ἱκανοὶ μετὰ τὸν ἀφανισμόν τοῦ σώματος, ἀποσειόμενοι τὰς ἀμαρτίας, πρὸς κατάληψιν μονίμου θέσεως παρὰ τοῖς αὐτοῦ Γάνοις (2).

56. Κεχαρισμένως ἠχοῦσιν οἱ ἀνέμων πληρούμενοι κάλαμαι, ὑπὸ τῶν ἐνθουσιαστικῶν Κιννάρων (1) ἄδεται ἢ τῆς Τριπόλεως (2) νίκη, ἂν καὶ ὁ σὸς τόνος ὡς τύμπανον ἐν τοῖς κοιλώμασιν ἀντηχήσῃ, ἔσται ἐκεῖ πλήρης ἢ μουσικὴ ἀρμονία τοῦ κυρίου τῶν θρεμμάτων (3).

57. Παρερχομένη τὰ ἐν τῷ κρημνῷ τοῦ χιονώδους ὄρους διάφορα ἀξιοθέατα ἀντικείμενα, χώρει διὰ τῶν στενῶν τοῦ Κούγκου (1), ἅπερ εἰσὶν ἢ πύλη τῶν χηνῶν καὶ τὸ ἐνδοξὸν σταθμὸν τοῦ Φαγγυπόσιος (2), πρὸς τὸ ἀρκτικὸν τοῦ οὐρανοῦ,

σχηματιζομένη ἐν κυρτῇ μορφῇ, ὡς ὁ κελαινὸς ποὺς τοῦ Βίανου, καλουμένου εἰς χεῖρωσιν τοῦ Βάλιος (3).

58. Καὶ πρὸς τὰ ἄνω χωρήσασα γενοῦ ξένος τοῦ Κεῖλάσου, ἔχοντος ὀροπέδιον, οὐ ἢ συνάφεια διεσπάσθη τῷ τοῦ δι-κεφάλου βραχίονι (1), τοῦ καθρέπτου (2) ταῖς ἐρωμέναις τῶν θεῶν, ὅπερ διὰ τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν, τῶν λευκῶν ὡς λευκαὶ νυμφαῖαι, εἰσδῶν εἰς τὸν αἰθέρα ἴσταται ὡς ἄσβεστος τοῦ τοῦ τριοφθάλμου γέλως πρὸς πάσας τὰς οὐρανίους διευθύνσεις.

59. Ἐρχομένης σοῦ, τῆς ἐχούσης τὴν λαμπρότητα τοῦ ἐλαΐω μεμιγμένου κολλυρίου (1), εἰς τὴν κρημνώρειαν προδλέπω τὴν ἐσομένην ὠραιότητα τοῦ ὄρους τούτου, τοῦ λευκοῦ ὡς ἱμῆμα νεοπρίστου ὀδόντος ἐλέφαντος, τὴν ἀξιοθέατον ἀτενέσιν ὀφθαλμοῖς, ὡς τὴν τοῦ μελανόχρου ἐνδύματος τοῦ ἐρριμμένου ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ἀροτροφόρου (2).

60. Καὶ ἂν ἡ Γαυρίς τὴν χεῖρα τῷ Σάμφυϊ δοῦσα, ἀποθεμένη πρότερον τὸ ἐξ ὄφειν ψέλλιον, διασκεδάξῃ ἐπ' αὐτῷ, περιπατοῦσα, ὡς ἐπὶ τῶν ἑαυτῆς διασκεδαστικῶν λόφων, γενοῦ κλίμαξ, σχηματίζουσα τὸ σῶμα ἐν εἴδει βαθμίδων, τὴν τοῦ ὕδατος πληθὺν ἐντὸς κατέχουσα, ἥτις τοῖς ποσὶν ἐν τῷ ἀναβαίνειν εὐχάριστος ἐστι ψαυομένη (1).

61. Ἐκεῖ βεβαίως αἱ τῶν θεῶν γυναῖκες (1) ποιήσονται σε, ἥς ἐκραγείσης διὰ τῶν ἀδαμαντίνων ψελλίων τὸ ὕδωρ ἐξεχύθη, τεχνητὸν καταρράκτην ὕδατος. Εἰ μὴ, ὦ φίλη, σοῦ ἀπελευθέρωσαι ἀπὸ τούτων εἴη, συλληφθείσης ὑπ' αὐτῶν ἕνεκα τοῦ καύματος, φόβησον τὰς φιλοπαίγμονας διὰ τῶν τῇ ἀκοῇ τραχειῶν βρόντων.

62. Λαβοῦσα τὸ τὸν χρυσοῦν λωτὸν φῶν ὕδωρ τῆς λίμνης Μανεισίας, οικειοθελῶς δὲ ποιοῦσα τῷ Αἰρανάτῃ (1) τὴν στιγμιαίαν ἡδονὴν καλύπτρας καὶ αἰέουσα ἀνέμοις σταγόνας ὕδατος ἔχουσι τὰ ἐνδύματα τοῦ Καλπαυράξου (2), ἀπόλαυσον τοῦ ἐξόχου τούτου ὄρους, τοῦ λαμπροῦ ὡς κρύσταλλος κάμνων νηρά.

63. Ἴδουσα ἐν τῇ κρημνώρειᾳ ὡς παρὰ ἐρωμένῳ σὺν καταπεσοῦσιν ἐνδύμασι (1), τοῖς ὕδασι τοῦ Γάγγου, ἀναγνωρίσεις πάλιν, ὦ κατ' ἐπιθυμίαν ὁδοιποροῦσα, τὴν Ἀλακίην, ἢ, ἐλθόντος τοῦ καιροῦ σου, φέρει ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ἀνακτόρων νεφελῶν πλῆθος, ὕδωρ ἐκχεουσῶν, ὡς ἐρῶσα πλόκαμον ἔρμω ἐκ μαργαριτῶν διαπεπλεγμένον.

64. Ὅπου τὰ ἀνάκτορα ἱκανά εἰσιν ἀντιτάξασθαι σοὶ τὰς δε καὶ τὰςδε ἀρετάς : πρὸς τὴν σὴν ἀστραπὴν τὰς θελκτικὰς αὐτῶν γυναῖκας, πρὸς τὴν ἱρὴν τὰς ζωγραφίας, τὴν πρὸς μουσικὴν ἀρμονίαν πληττόμενα τύμπανα πρὸς τὰς τερπνὰς βαρεῖας βροντὰς, πρὸς τὸ ἐντὸς σου ὕδωρ τὰ ἐδάφη αὐτῶν τὰ ἐκ πολυτίμων λίθων, πρὸς τὸ σὸν ὕψος τὰς μέχρι νεφελῶν φθανούσας κορυφὰς αὐτῶν.

65. Ὅπου (1) ἐν τῇ χεῖρὶ τῶν γυναικῶν παιδιᾶς (2) χάριν ἐστὶ λωτὸς, αἱ βόστρυχοι νεῶν ἰασμίνης εἰσὶ διαπεπλεγμένοι, ἡ ὠραιότης τοῦ προσώπου λαμβάνει διὰ τῆς γύρεως τοῦ λαύθρου λευκότητα, ἐν τῇ κόμῃ πρόσφατον κυραυακόν, ἐν τῷ ὠτί ἄνθος σιρισσοῦ καὶ ἐν τῷ κρατάρῳ τὸ κατὰ τὸν ἐρχομέν σου ἀνοῖγον ἄνθος τοῦ νίπου.

66. Ὅπου αἱ Ἰάξαι ἀναβαίνοντες τὰ κρυστάλλινα δώματα (1) τῶν ἀνακτόρων, τὰ κεκοσμημένα ἄνθει λάμπουσιν ὡς ἄστρα, ἀκόλουθοι ὠραιστάτων γυναικῶν, ἀπολαύουσι τοῦ ἐκ τοῦ Καλπαυράξου δένδρου παραγομένου μεθυστικοῦ ποτοῦ, τοῦ παραπλησίου τοῖς ἀφροδισιαῖς τὴν ἡδονὴν, τῶν τυμπάνων τῶν βαρῶν, ὡς σὺ, τόνον ἐχόντων ὀλίγον τι πληττομένων.

67. Ὅπου τῶν ἐραστῶν ἀφαιρούντων ταχεῖα ἐκ τοῦ πόθου χεῖρὶ τὸ διὰ τῆς λύσεως τοῦ κόμβου τοῦ ζωστήρος χαλαρωθὲν ἐνδύμα τῶν Ἰαξαίων γυναικῶν, μάτιόν ἐστι τὰς ἐξ αἰδοῦς συγχυθείσας δράκα ἀρωματικῆς κόνεως, καίπερ μετ' ἐπιτυχίας, ῥίπτειν κατ' εὐθεῖαν ἐπὶ τοὺς ὑψηλὴν φλόγα ἀναπέμποντας ἐκ πολυτίμων λίθων λαμπτήρας (1).

ΙΑΚΩΒΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ρων ένεχθεΐσαι σοι ὁμοίαι νεφέλαι ὑπὸ τοῦ αἰωνίως βαίνοντος ὀδηγοῦ (1), τῶν εἰκόνων δλάδην προξενήσασαι (2) διὰ τῶν σταγόνων προσφάτου ὕδατος, ὡς ὑπὸ φόδου καταληφθεΐσαι ταχέως ἀφίπτανται κατατμηθεΐσαι, ἐπιτηδεΐως μιμούμεναι τὸ διὰ τῆς διόδου τῶν παραθύρων ἀναφερόμενον θυμίαμα.

69. "Οπου οἱ ἀπὸ δικτύου ἐκ νήματος κρεμάμενοι πολῦτοιμοὶ λίθοι (1) ἐξαφανίζουσι τὴν ἐκ τῶν ἀφροδισίων προελθοῦσαν κόπωσιν τῶν μελῶν τῶν γυναικῶν, τῶν κατὰ τὰ διαλειμματα (2), ὑπὸ τῶν ἐραστῶν τοῖς βραχίσι περιπτυσσομένων, διότι ἐρεθισθέντες ἐκ τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης, τῶν λάμπρῶν ἕνεκα τῆς ἀπομακρύνσεως σοῦ, τοῦ ἐμποδίου, σταάζουσι ὕδατος σταγόνας.

70. "Οπου ὁ νυκτερινὸς δρόμος τῶν ἐρωτολήπτων γυναικῶν προδίδεται, ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, ἐκ τῶν διὰ τὸ σαλευθῶν βῆμα ἀπὸ τῶν βοστρύχων πεσόντων ἀνθέων τοῦ μενδάρου, ἐκ τῶν ἀπὸ τοῦ ὠτὸς πεσόντων φύλλων τοῦ χρυσοῦ λωτοῦ (1) καὶ ἐκ τῶν διαρρηχθέντων ἀπὸ τοῦ στήθους στηθοδέσμων τῶν μαργαρίταις πεπλεγμένων.

71. "Οπου αὐτὸν οἰκοῦντα τὸν θεόν, τὸν φίλον τοῦ Κυβέρου, εἰδῶς ὁ "Ερως (1) ἐκ φόδου συνήθως οὐ φέρει τόξον, τὸ χορδὴν ἐκ μελισσῶν ἔχον. Ἡ ἐνέργεια δ' αὐτοῦ ἐκτελεῖται τοῖς ἀκκισμοῖς τῶν ἐπιδεξιῶν γυναικῶν, συνοδευομένοις βλέμμασιν ἐκ τῶν συσπυμένων ὀφρῶν ἐκτοξευομένοις, οἱ τοῦ σκοποῦ, τῶν ἐρωμένων, οὐκ ἀστόχοῦσιν.

72. "Οπου ἀρκτηκῶς τῶν ἀνακτόρων Κυβέρου ἡ ἡμετέρα οἰκία, γνώριμος μακρόθεν ἐκ τῆς πύλης τῆς ὠραίας ὡς τὸ τόξον τοῦ ἡγεμόνος (1) τῶν θεῶν, ἧς ἐν τῷ κήπῳ ἀνατρέφεται ὑπὸ τῆς ἐμῆς ἀγαπητῆς ὡς θετὸς υἱὸς τὸ νέον δένδρον μένδαρος, ἔχων κεκλιμένους τῇ χειρὶ φθανομένους κορύμβους.

73. Καὶ λίμνη ἐστὶν ἐκεῖ, πρὸς ἣν φέρει κλιμαξὶ κατεσκευασμένη ἐκ σμαράγδων λίθων, κεκαλυμμένη ἀνθοῦσι χρυσοῖς λωτοῖς σὺν μίσχοις ὁμοίαις λαμπροῖς βηρύλλοις, ἧς ἐν

τῷ ὕδατι αἱ χῆνες τὴν διατριβὴν ποιούμεναι οὐ μνησθήσονται τῆς πλησίον Μανείας (1), καίπερ σε ἰδοῦσαι, ἅτε τὸν πόθον πρὸς αὐτὴν ἀποβαλοῦσαι.

74. Ἐν τῇ ὄχθῃ ταύτης ἐστὶ πρὸς διασκεδάσιν χρησιμῶν ὄρος (1) σὺν κορυφῇ πεποικιλμένη ὠραίας σαπφείροις, ἀξιοθέατον ἅτε χρυσοῦ καθαλίδι περιβαλλόμενον. Σὲ θεώμενος (2) τὴν ἀναπαλλομέναις ἀστραπαῖς περιλαμπομένην ἐνθυμοῦμαι αὐτὸ, συντετριμμένη καρδίᾳ «τὸ ἀγαπητὸν ὄρος τῆς γυναικὸς μου» λέγων κατ' ἐμαυτὸν.

75. Ἐκεῖ ὁ σὺν εὐκινήτοις κλάδοις ἐρυθρὸς ἀσωκὸς καὶ ὁ ἀγαπητὸς κείσαρος πλησίον σκιάδος ἐκ μηθαυίδος, περιβεβλημένης τῷ κυρανακῷ, ὁ μὲν ἐπιθυμεῖ, ὡς ἐγὼ, τοῦ ὠραίου ποδοῦ (1) τῆς σῆς φίλης (2), ὁ δὲ ἄλλος ποθεῖ τὸ νέκταρ τοῦ τοῦ στόματος αὐτῆς τῇ προφάσει ἐπιθυμίας (3).

76. Καὶ ἐν μέσῳ ταύτης τῆς σκιάδος χρυσοῦ ἐστὶν ἀναπαύσεως στήλη (1) σὺν κρυσταλλίνῳ ὑποδάθρῳ, ἐν τῇ βάσει πολυτίμοις περιβεβλημένη λίθοις μαρμαίρουσιν ὡς μόλις φυτρώσας κάλαμος, ἐφ' ἧς κἀθηται κατὰ τὴν ἀποχώρησιν τῆς ἡμέρας ὁ σοὸς φίλος, ὁ ταῦς, παρακινηθεὶς εἰς χορὸν ὑπὸ τῆς ἐμῆς ἀγαπητῆς τῇ κροτήσει τῶν χειρῶν, τῇ κεχαρισμένη ἕνεκα τῶν ἠχούτων ψελλίων.

77. Δι' αὐτῶν τῶν ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἐγχαραχθέντων γνωρισμάτων, ὦ πιστῆ, ἰδοῦσα καὶ πλησίον τῆς θύρας τὸν Σάγγην καὶ Πόδημον (1), ἐξωγραφημένους τὴν μορφήν, γνωρίσειας ἂν τὴν οἰκίαν τὴν ἀμυδρὰν νῦν λάμπειν ἔχουσαν βεβαίως ἕνεκα τῆς ἐμῆς ἀπουσίας. Ἐν τῇ ἀποχωρήσει τοῦ ἡλίου οὐκ ἀναπτύσσει ὁ λωτὸς (2) τὴν αὐτοῦ ὠραιότητα.

78. Ἀμέσως λαβοῦσαν ἐπ' ἀγαθῷ αὐτῆς τὴν μορφήν νέου ἐλέφαντος (1) καὶ καθεζομένην ἐπὶ τοῦ πρόσθεν μνημονευθέντο ὄρους τῆς διασκεδάσεως τοῦ ἔχοντος τὴν τερπνὴν κορυφὴν, ὅτι πᾶν σὲ βλέμμα ἐξ ἀναλαμπούσης ἀστραπῆς (2), εἰς τὸ ἐσωτερι-

κόν τῆς οἰκίας εισδύον, σὺν λίαν μικρᾷ λάμφει ὁμοία τῇ λάμφει σμήνους πυγολαμπίδων.

79. Τὴν λεπτήν, τὴν μελαγχροινὴν, τὴν ἔχουσαν ὀδόντας ὀξεῖς (1), χεῖλη ὁμοιάζοντα τῷ ὠρίμῳ καρπῷ βίμβω, μέσην λεπτήν, βλέμμα ἐπτοημένης δορκάδος, ὀμφαλὸν πεπιεσμένον, βῆμα βραδύ ἐκ τοῦ βάρους πῶν ἰσχυῶν, ὀλίγον τι κύπτουσαν ἔνεκα τῶν μαστῶν, ἢ ἐκεῖ μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἴσως ἂν τὸ κάλλιστον εἶη δημιούργημα τοῦ δημιουργοῦ.

80. ταύτην τὴν μετροημένα λόγια ἔχουσαν, τὴν ἐμὴν δευτέραν ζωὴν, γνωρίσειας ἂν, τὴν ὡς ἄλλην κακρανακίδα (1) καθ' ὃν χρόνον ἐγὼ ὁ σύντροφος αὐτῆς μακράν εἰμι. Συμπεραίνω ὅτι ἡ σφοδρὸν πόθον ἔχουσα νέα γυνὴ κατὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἐπαχθῶν τούτων ἡμερῶν ἠλλοιώθη τὴν μορφήν, ὡς λόχη λωτοῦ βλαβεῖσα ἐκ τοῦ φύχους.

81. Τῆς ἀγαπητῆς τὸ πρόσωπον, ἔχον ὀφθαλμοὺς φουσκωμένους ἐκ τῶν σφοδρῶν κλαυμάτων, καὶ χεῖλη παρηλλαγμένα τὸ χροῖμα ἐκ τῆς θερμότητος τῶν ἀναστεναγμῶν, ἐν τῇ χειρὶ ἐστριγμένον καὶ οὐκ ἐντελῶς φαινόμενον ἐκ τῆς πληθύος τῶν καταπιπτόντων πλοκαμίσκων, ἔχει τὴν λυπηρὰν θέσιν (1) τῆς σελήνης, ἣς ἡ ὠραιότης βλάπτεται διὰ τῆς σῆς παρόδου.

82. Αὕτη προσεσεῖται ἀμέσως εἰς τὰ σὰ βλέμματα ἢ ἀσχολουμένη περὶ θυσίαν ἢ διαγράφουσα τὴν ἐμὴν εἰκόνα ἰσχυρὴν ἐκ τοῦ ἀποχωρισμοῦ, τὴν γινώριμον ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτῆς (1), ἢ ἐρωτῶσα τὴν ἐν τῷ κλωδῷ ἡδύφωνον σηρίκην: «Μέμνησαι ἄρα, ὦ σιωπηλῇ (2), τοῦ Κυρίου; διότι σὺ εἶ αὐτῷ ἀγαπητή.»

83. Ἡ, ὦ ἀγαθὴ, ὅποταν θῆται ὑπὸ τὸν ῥυπαροῖς ἐνδύμασι (1) κεκαλυμμένον κόλπον τὴν κιθάραν ὡς ἐπιθυμοῦσα ἄσαι ἄσμα κεκοσμημένον τῷ ἐμῷ ὀνόματι, οὐ τις τὸ περιεχόμενον καλῶς ἐστί συντεθειμένον, ἐπιλανθανομένη μόλις πλήξασα τὰς ὑγρὰς ἐκ τῶν δακρῶν χορδὰς ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῆς μελωδίας, καίπερ ὑπ' αὐτῆς συντεθείσης.

84. Ἡ διὰ τῶν ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ κατατεθειμένων ἀνθέων (1) ἅπερ ἀριθμοῦσα τίθησιν ἐν τῇ γῆ, σημειοῦσα τὰς ὑπολοίπους τῆς προθεσμίας μῆνας τῆς ὠρισμένης τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἐρχομοῦ, ἢ ἀπολαύουσα (2) τῆς ὑπὸ τῆς καρδίας ἀναπλαττομένης μετ' ἐμοῦ ἐνώσεως, διότι αὐταί εἰσι συνήθως αἱ διασκεδάσεις τῶν γυναικῶν κατὰ τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν.

85. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἔχουσαν ἐνασχόλησιν ἴσως οὐ βασανίζει αὐτὴν ἡ ἀπουσία μου, ἀλλ' ἐν τῇ νυκτὶ οὐδεμίαν ἔχουσαν ἀπασχόλησιν τὴν φίλην σου νομίζω βαρύτερα συνέχεσθαι λύπη. Διὰ τῶν εἰδήσεων περὶ ἐμοῦ δυναμένη παρηγορῆσαι τὴν καλὴν ἰδὲ (1) ἰσταμένη ἐν τῷ παραθύρῳ τῆς οἰκίας αὐτὴν κατὰ τὸ μεσονύκτιον, τὴν αὔπνον, τὴν χάμενον.

86. τὴν ἰσχυρὴν ἐκ τῆς λύπης, τὴν ἐπὶ μιᾶς πλευρᾶς ἐπὶ τῆς τοῦ χωρισμοῦ (1) κλίνης ἐξαπλουμένην, τὴν ὁμοίαν τῷ τῆς σελήνης σώματι τῷ ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς ἀνατολῆς, οὐ τις μόνον τὸ δέκατον ἔκτον μέρος ὑπόλοιπὸν ἐστί, διὰ τοῦτο σὺ ἐν τῇ νύκτι, ἢ μετ' ἐμοῦ ἐν ποθητοῖς ἀφροδισίοις ὡς μία στιγμή παρήρηγετο, μακράν οὖσαν ἔνεκα τοῦ χωρισμοῦ, μόνον θερμοῖς δακρῶσις.

87. τὸ ὄμμα τὸ ὡς ἐν τῇ παλαιᾷ (1) ἀγάπῃ ἀτενίζον πρὸς τὰς ὡς νέκταρ δροιστικὰς τῆς σελήνης ἀκτῖνας τὰς διὰ τῆς εισόδου τοῦ παραθύρου εισδύσας, ἀλλ' ἀμέσως ἀποστραφὲν, καλύπτουσαν ἐκ κοπώσεως τοῖς ἐκ τῶν δακρῶν βαρεῖσι βλεφάροις, ὡς ἐν συννεφῶδι ἡμέρᾳ λόχη ἀλθαίας, οὔτε ἐργηγοῦσαν οὔτε κραιμωμένην.

88. ἀναστεναγμοῖς φθειροῦσι τὰς κάλυκας (1) τῶν χεῖλέων ῥίπτουσαν ἔνθα καὶ ἔνθα τοὺς τραχεῖς (2) ἄτε μόνον πεπλυμένους πλοκαμίσκους τοὺς βεβαίως μέχρι τῶν παρεῖων καταπίπτοντας, « Ἐνωσις μετ' ἐμοῦ γένοιτ' ἂν τοῦλάχιστον ἐν ὄνειρῳ » (3) ταύτῃ τῇ γνώμῃ τὸν ὕπνον ποθοῦσαν, οὐ ἢ εὐκαιρία ἐκδιώκεται ὑπὸ τῶν ἀναδελυζόντων δακρῶν,

89. τὸν πρόσωπον τὸν ἐξ ἀπάσων τῶν τριχῶν εἰς ἐν
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΘΥΡΙΟΥ

πλεχθέντα, ὅς ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τοῦ χωρισμοῦ ἐπλέχθη ὑπὸ αὐτῆς (1) ἀποθεμένης τὸν στέφανον, τὸν ἐμοὶ λυτέον ἐν τέλει τῆς κατάρας ἀπηλλαγμένῳ τῆς λύπης, τὸν ἐκ τῆς ἐπαφῆς βλαθέντα ἀπομακρύνουσαν ἐπανειλημμένως ἐκ τῶν μῆλων τῶν παρεῖν, σκληρὸν καὶ τραχὺν ὄντα, τῇ χειρὶ, ἧς οἱ ὄνυχες ἄκοποι (2).

90. Ἡ ἀδύνατος ἢ μετὰ πολλοῦ κόπου (1) φέρουσα τὸ τρυφερὸν τὸ ἀποθέμενον τὸν κόσμον σῶμα, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς κλίνης ἐπανειλημμένως στραφέν, ποιήσει καὶ σέ βεβαίως χῦσαι δάκρυα ἐκ δροσεροῦ ὕδατος. Ὡς τὸ πολὺ πᾶς μαλακῆς καρδίας ἐστὶ συμπαθής.

91. Οἶδα τὴν καρδίαν τῆς σῆς φίλης πλήρη οὖσαν ἀγάπης πρὸς ἐμέ· διὸ ἐγὼ ὑπολαμβάνω αὐτὴν οὕτως (1) ἔχειν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ χωρισμοῦ. Ἀληθῶς κομραστῆς οὐ γίνομαι νομίζων ἐμαυτὸν εὐτυχῆ. Μετ' οὐ πολὺ ἔσται πᾶν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἔπερ ὑπ' ἐμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ (2) ἐρρήθη.

92. Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς δορκαδιώπιδος, οὗ ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ κανθοῦ κινήσεις κωλύεται ὑπὸ τῶν πλοκαμίσκων, ὁ ἄνευ κολυβρίου καὶ τὰς ὀφρῦς ἀπομαλίων παίζειν ἔνεκα τῆς ἀποχῆς ἀπὸ τοῦ οἴνου, σπαράζων (1) πρὸς τὰ ἄνω, σοῦ πλησιασάσης, φθάσει, οἶμαι, τὴν ὠραιότητα τῆς μαδωνίας σεισθείσης ὑπὸ τῶν συνωθουμένων ἰχθύων.

93. Καὶ ὁ ἀριστερὸς μηρὸς αὐτῆς σπαράξει ὁ ἄνευ τῶν ἰχνῶν τῶν ἐμῶν ὀνύχων (1), ὁ παραιτησάμενος (2) ἔνεκα τῆς φορᾶς τῆς τύχης τὸν αὐτῷ ἐπὶ μακρὸν συνήθη ἐκ μαργαριτῶν ἔρμον, ὁ συνειθισμένος εἰς τὰ τριψίματα τῆς ἐμῆς χειρὸς ἐν τέλει τῶν ἀφροδισίων, ὁ κιτρινωπὸς ὡς ὁ κορμὸς νεαρᾶς καδαλίδος.

94. Ἄν ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, ὡ ὕδατοδότειρα, αὐτὴ ἐν τῇ ἡδονῇ ἢ τοῦ ἐπιτευχθέντος ὕπνου, ἐκεί καθήμενη περιμένῃς ἄν, παραιτουμένη τὸ βροντᾶν ἐπὶ μίαν ἰάμην (1), ἵνα μὴ, ἐμοῦ τοῦ συζύγου ἀπολαυσθέντος καθ' ὕπνον, ἡ θερμὴ περίπτωξις γέ-

νηται τοιαύτη ὥστε τὸ δίκην περιλεισομένων φυτῶν ἄμμα (2) τῶν βραχιόνων καταπεσεῖν αἴφνης τοῦ τραχήλου μου.

95. Ἐξυπνίσασα αὐτὴν διὰ δροσεροῦ ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ σοῦ ὕδατος ἀνέμου, ἀνανήψασαν συνάμα διὰ προσφάτων δεσμῶν καλύκων ἰασμίνης, ἀρχίσσον λέγειν ἐν τῷ παραθύρῳ, ὅπου ἴστασαι (1), πρὸς τὴν ὑπερήφανον, τὴν ὀφθαλμοῦς ἀκινήτους (2) ἔχουσαν πρὸ τῆς λάμψεως τῆς ἀστραπῆς, τῇ φωνῇ ἡσυχου βροντῆς:

96. Μάνθανε, ὦ μὴ χήρα, ἐμὲ τὴν Νεφέλην ἀγαπητὴν ' οὐσαν φίλην τοῦ συζύγου, πλησίον σου ἐλθοῦσαν χάριν τῶν ' ἐν τῇ καρδίᾳ μου κατατεθειμένων ἀγγελιῶν περὶ αὐτοῦ, ἢ ' τὰ στίφη τῶν κεκμηκότων ἀποδήμων καθ' ὁδὸν ἐπέγυ βαρεῖ ' καὶ κεχαρισμένῳ ἤχῳ, τὰ τὴν λύσιν (1) τῶν βοστρύχων τῶν ' ἑαυτῶν γυναικῶν ποθοῦντα.

97. Σὲ ταῦτα εἰπούσαν προσβλέψασα αὐτὴ τὰ ὄμματα πρὸς τὰ ἄνω στρέφουσα, ἧς ἢ καρδία πόθον ἀποπνέει, καὶ ἀμέσως χαιρετίσασα, ὡς ἢ Μαιθιλία (1) τὸν υἱὸν τοῦ ἀνέμου, ἀκούσει, ὦ καλῆ, προσεκτικῆ τὰ τούτοις ἐπόμενα. Εἶδῃσις ἐκ τοῦ ἀγαπητοῦ διὰ φίλου ἐνεχθεῖσα ὀλίγον τι κατωτέρα ἐστὶ τῆς ἐνώσεως.

98. Αὐτὴ εἶποις, ὦ μακρόβιος, ἵνα ποιήσης καλωσύνην τῆς τε ἐμῆς παρακλήσεως χάριν καὶ ἀφ' ἑαυτῆς, τάδε: ' ὁ σὸς σύντροφος διατρίβων ἐν ταῖς ἐρημίαις τοῦ Ῥαμαγίριος, ζῶν σε ἐρωτᾷ, ὦ γύναι, περὶ τῆς ὑγείας, σοῦ κεχωρισμένοις, ' διότι φαρτῶν ὄντων τῶν σωμάτων τῶν ὄντων τοῦτό ἐστι ' τὸ πρῶτον τὸ βεβαιωτέον (1).

99. Μακρὰν διατρίβων, τῇ φαντασίᾳ, διότι ἢ ὁδὸς αὐτῷ ' πεφραγμένη ἐστὶν ὑπὸ τῆς δυσμενοῦς τύχης, συνενεῖ τῷ ἑαυτοῦ σώματι τῷ ἰσχνῷ τὸ σὲν τὸ λίαν ἰσχνόν, τῷ σφοδρῶς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΚΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΔΑΝΙΗΛ ΤΟΥ ΠΑΘΟΝ ἔχον τῷ πλήρει πόθου, τὸ βαθεῖς
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ

ἀναστεναγμούς ἐκπέμπον τῷ εἰς μείζονα βαθμὸν ἀναστενά-
ζοντι.

100. Ὅς, παρουσιῶν τῶν φίλων σου, καὶ ὅπερ μεγαλοφώνως
λεκτέον ἦν πρὸς σε, ἐπεθύμει (1) ψιθυρίζειν τῷ ὡτι ἐκ
πόθου φαῦσαι τοῦ προσώπου σου, οὗτος ὑπερβάς (2) τὸ ὄ-
ριον τοῦ ὡτός, οὐχ ὄρατός τοῖς ὀφθαλμοῖς λέγει σοι διὰ τοῦ
ἔμοῦ στόματος λέξειςιν, ἃς ὁ πόθος συνέταξε, τάδε:

101. « Ἐν τοῖς σιάμοις βλέπω τὸ σῶμά σου, ἐν τῷ δλέμ-
ματι ἐπτοημένης δορκάδος τὸ δλέμμα σου, τὴν ὠραιότητα
τοῦ προσώπου ἐν τῇ σελήνῃ, ἐν τῇ πληθυί τῶν οὐραίων (1)
πετρῶν τοῦ ταῶ τὴν ἀφθονίαν τῆς κόμης σου, ἐν τοῖς μι-
κροῖς κύμασι τοῦ ποταμοῦ τὰ παιγνίδια τῶν ὀφρύων σου,
ἄχ, ἐν ἐνὶ ἀντικειμένῳ οὐδαμοῦ ἐστὶν ὑπάρχουσα, ὡ βαρῦ-
θυμε, ἢ εἰκῶν σου.

102. « Ζωγραφήσαντος σὲ τὴν ἐξ ἀγάπης περίλυπον μεταλ-
λίνοις χρώμασιν ἐν τῷ βράχῳ, ἐν ᾧ ἐπιθυμῶ παραστῆσαι ἐ-
μαυτὸν εἰς τοὺς πόδας σου πίπτοντα, τότε θολοῦται τὸ
βλέμμα μου ἐκ τῶν ἀδιακόπως ἀναδλυζόντων δακρῶν. Ἡ
σκληρὰ μοῖρα καὶ ἐνταῦθα οὐκ ἀνέχεται τὴν ἡμετέραν ἔ-
νωσιν.

103. « Σταγόνες ἐν εἶδει δακρῶν, μεγάλαί ὡς μαργα-
ρίται, πίπτουσιν ἐξ ἅπαντος συχνάκις ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν
δένδρων, τῶν τοῦ τόπου θεοτήτων θειωμένων ἐμὲ τοὺς βρα-
χίονας εἰς τὸν ἀέρα ἐκτεταμένους ἔχοντα χάριν θερμῆς πε-
ριπτύξεως σοῦ τῆς ὑπ' ἐμοῦ πως ἐν ταῖς ὄψεσι τοῦ
ὄνειρου συλληφθείσης.

104. « Οἱ τῶν Ἰμαλαίων (1) ἄνεμοι, οἱ διὰ μιᾶς τοὺς
κερῶμβους τῶν καλύκων τῶν δυαδηρῶν δένδρων ἀνοξίζαντες
εὐώδεις ἐκ τοῦ ῥέοντος γαλακτώδους αὐτῶν χυμοῦ χωροῦσι
πρὸς μεσημέριαν, οὗτοι, ὡ καλλίστη, περιπτύσσονται ὑπ' ἐ-
μοῦ τῇ γνώμῃ: ἴσως τὸ σῶμά σου ἐτίχθη ὑπ' αὐτῶν.

105. « Πῶς ἂν βραχύνοιτο ἢ νύξ ἢ μακρὰς ἰάμας ἔχουσα

« ὡς μία στιγμή; Πῶς ἂν ἡ ἡμέρα ἐν πάσαις αὐτῆς ταῖς
« περιπετείαις εἴη λίαν ἀσθενῆς βάσανος; ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἢ
« ψυχῇ μου, ὡ ὑγρόφθαλμε, ἢ δυσλόητους πόθους ἔχουσα κα-
« ταντᾶ διὰ τὴν λίαν ἰσχυρὰν λύπην ἐπὶ τῷ χωρισμῷ ἀπὸ σοῦ
« εἰς ἀμχανίαν.

106. « Ὅμως ἐπὶ πολὺ σκεψάμενος παρηγορῶ ἑμαυτὸν
« δι' ἑμαυτοῦ (1) ὄθεν καὶ σὺ, ὡ καλλίστη, μὴ κατανήσης
« εἰς ὑπερβολικὴν μικροψυχίαν. Τίνι ἢ εὐτυχία παρεγένετο
« διαρκῆς ἢ ἡ συμφορὰ ἀτελεύτητος; Ἡ τύχη βαίνει ἄνω
« κάτω ὡς ὁ κύκλος τοῦ τροχοῦ.

107. « Τὸ τέρμα τῆς κατάρας μου ἐστὶν ὅταν ὁ φέρων (1) ἐν
« τῇ χειρὶ τὸ τόξον σρήγγον ἐγεροθῇ τῆς ἐξ ὄψεων κλίνης. Τοὺς
« ὑπολοίπους τέσσαρας μῆνας πέρασον κλείσασα τοὺς ὀ-
« φθαλμούς. Κατόπιν ἀπολαύσομεν ἡμεῖς αὐτῆς ταύτης τῆς
« ἐπιθυμίας τῆς ἐκ τοῦ χωρισμοῦ (2) ἐκλογισθείσης ἐν ταῖς
« σὺν φθινοπωρινῇ πανσελήνῃ νυξί (3).

108. « Πρὸς δὲ σὺ κατενεχθεῖσα εἰς ὕπνον καὶ ὑπόδακρυς
« μετὰ κραυγῆς ἐξυπνήσασα κείσῃ (1) ἐν τῇ κλίνῃ ἐξηρητημένη ἐκ
« τοῦ τραχήλου μου καὶ ἐμοῦ ἐρωτῶντος ἐπανειλημμένως, ἐ-
« λέχθησαν ὑπὸ σοῦ γέλωτι κρυφῶ τάδε: « Ἐθεάθης, ὡ πονηρῆ,
« καθ' ὕπνον ὑπ' ἐμοῦ παίζων πρὸς ἐτέραν γυναῖκα. »

109. « Ἐκ τῆς ἀνακρινώσεως ταύτης τῶν γνωρισμάτων
« μαλοῦσα ἐμὲ εὖ ἔχοντα μὴ γίγνου, ὡ μελανόφθαλμε, δύσ-
« πιστος πρὸς ἐμὲ ἐκ τῆς φήμης τῶν ἀνθρώπων. Λέγουσι τὰ
« ἔρωτα ἔνεκα τοῦ χωρισμοῦ ὀλίγον τι μαραίνεσθαι ἄλλ' οὖν
« τος ἐκ τῆς μὴ ἀπολαύσεως τὸν πόθον πρὸς τὸ ποθητὸν ἀν-
« τικείμενον ἐνισχυμένον ἔχων καταντᾶ εἰς ὑπερβολικὴν
« ἀγάπην. »

110. Οὕτω παραμυθησαμένη τὴν σφοδρὰν λύπην ἔχουσαν
ἐξ ἀρχῆς τοῦ χωρισμοῦ φίλην σου κατὰ τὴν ἐπάνοδον ἐκ τοῦ
ὄρους, οὗ ἡ κορυφὴ ἀνεσκαμμένη ἐστὶν ὑπὸ τοῦ ταύρου τοῦ

τεκμήριον τῆς εὐεξίας πεμφθέντων την ὡς προϋνόν ιασμίνης
ἄνθος ἀσθενῆ ζωῆν.

111. Ἄρα, ὦ καλή, δέδοκται σοι ἡ ὑπηρεσία αὐτῆ ἐμοῦ
τοῦ φίλου σου ; (1) — Βεβαίως οὐκ ἐκλαμδάνω τὴν σιγὴν σου
ἐξ ἀνανεύσεως προερχομένην. Ἐπίσης ἄφωνος παρέχεις ἴδιω
παρακληθεῖσα τοῖς κητακοῖς (2), διότι ἡ διεξαγωγή τοῦ πο-
θουμένου ἐστὶ παρὰ τοῖς καλοῖς ἢ μόνη ἀπάντησις τοῖς ἰκε-
τεύουσι.

112. Ποιήσασα ταύτην τὴν χάριν μου, ἐκφορᾶζοντες ἀου-
νήθη (1) εὐχὴν, εἴτε ἐκ φιλίας εἴτε ἐξ αἰσθήματος συμπαθείας
πρὸς ἐμὲ τὸν ἀποκεχωρισμένον, ὡς θλέπεις, χῶρει εἰς τοὺς
ἐπιθυμητούς τόπους, ὦ ὕδατοδότειρα, πλησμονὴν ἔχουσα ὡ-
ραιοτήτος (2) ἕνεκα τοῦ καιροῦ τῶν βροχῶν, καὶ ἤδη (3) μὴ
ἔστω σοι χωρισμὸς ἀπὸ τῆς ἀστραπῆς μηδὲ ἐπὶ σιγῆν.

ΣΧΟΛΙΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΙ ΔΟ Χ Ζ

ΣΧΟΛΙΑ

1. — 1) Γυναικὸς τοῦ Ῥάμα.
2. — 1) Ἐκ τῆς 107 στροφῆς φαίνεται ὅτι ὁ Ἰάξας εἶ-
χεν ἤδη διέλθει ἐν τῇ ἐξορίᾳ ὀκτώ μηνάς, τῷ ὑπελείποντο
δὲ τέσσαρες.
5. — 1) Κατὰ γράμμα ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἡ φράσις.
6. — 1) Διότι ἐκπίπτει τις ἰκετεύων ποταπὸς.
8. — 1) Αἱ γυναῖκες περιμένουσι κατὰ τὴν ἑναρξίν τῶν
βροχῶν τοὺς ἀποδημούντας ἄνδρας των. 2) Ἡ νεφέλη εἶναι
ὀπλισμένη τῇ ἀστραπῇ καὶ τῷ τόξῳ τοῦ Ἴνδρα.
9. — 1) Μεγάλη ἑορτὴ παρὰ ταῖς γυναῖξιν αὕτη.
10. — 1) Κολακεύων ὁ Ἰάξας καλεῖ ἑαυτὸν ἀδελφὸν τῆς
Νεφέλης. ἰδὲ καὶ στρ. 94.
11. — 1) Πιστεύει ὁ ποιητὴς αὐτοφυῆ βλάστησιν, ὅτι διὰ
τῆς βροντῆς μύκητες ἄνευ σπόρου ἀναβλαστάνουσιν.
12. — 1) Τοῦ Ῥάμα. 2) Κατὰ τὴν δοξασίαν τῶν Ἰνδῶν
τὰ δάκρυα τῆς λύπης εἰσι θερμὰ, τὰ δὲ τῆς χαρᾶς δρο-
σερά. Τὸ ὄρος κλαίει ἐκάστοτε ἀποχωριζόμενον τῆς νεφέ-
λης, συλλογίζόμενον τὸν ἐπικείμενον μακρὸν χωρισμὸν. Δά-
κρυα δὲ τοῦ ὄρους εἶναι ὁ ἀτμὸς ὁ ἀναδιδόμενος ἐξ αὐτοῦ
κατὰ τὸ θέρος μετὰ βροχὴν.
13. — Ἡ νεφέλη σμικρύνεται μετὰ τὴν βροχὴν καὶ ἵνα
λάβῃ τὸν πρότερον αὐτῆς ὄγκον, πίνει ὕδωρ ἐκ τῶν ποταμῶν.
14. — 1) Περὶ Σίσθων ἰδὲ στρ. 18 καὶ 45. 2) ἰδὲ στρ. 51.
15. — 1) Ἡ λάμψις τῆς ἱριδος παραβάλλεται πρὸς τὴν
λάμψιν πολυτίμων λίθων ποικίλων τὸ χρῶμα καὶ πρὸς τὴν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΠΛΕΘΡΩΝ

λάμπιν τῆς οὐράς τοῦ ταῶ' διὸ τὸ τμήμα τῆς ἴριδος τὸ ἐπὶ τῆς μελαίνης νεφέλης πίπτου παράγει τὸ αὐτὸ, ὅπερ καὶ ἡ οὐρά τοῦ ταῶ ἐπὶ τοῦ κυανοῦ σώματος τοῦ Βίσνου. 2) Ὁ Βίσνυς καὶ ὁ Βαλαράμας διέτριψάν ποτε παρὰ τοῖς ποιμέσιν, ὅτε καὶ ὁ Βίσνυς ἐποίησεν ἑαυτῷ καὶ τῷ Βαλαράμα λόφους περικεφαλαίας ἐκ πτερῶν ταῶ.

16. — 1) Αἱ γυναῖκες τῶν χωρίων ἀγνοοῦσι τοὺς ἀκκισμοὺς τῶν γυναικῶν τῶν πόλεων, παρ' αἷς καὶ ἡ τῶν ὀφρύων σύσπασις ἐν πραγματικῇ ἢ προσποιητῇ ὀργῇ· ἴδε καὶ στρ. 47 καὶ 92.

17. — 1) Ἡ λέξις uccais κεῖται καὶ περὶ τοῦ ὕψους τοῦ ὄρους καὶ περὶ τῆς ἐξοχότητος τοῦ χαρακτήρος.

18. — 1) Θεῖα ζεύγη εἶναι οἱ Σίσθοι μὲ τὰς ἀκολούθους αὐτῶν συμπεριφερόμενοι ἐν τῷ ἀέρι ταῖς νεφέλαις. 2) Ἡ νεφέλη θὰ σχηματίσῃ τρόπον τινὰ τὸ μελανὸν σημεῖον τοῦ μαστοῦ, τὴν θηλήν. Συχνὰ δὲ τὰ ὄρη θεωροῦνται ὡς μαστοὶ τῆς γῆς.

20. — 1) Αἱ νεφέλαι πίνουσιν ὕδωρ, ὅπου δὲν τρέχει ταχέως.

21. — 1) Ἐκ τῆς ἀνομβρίας καὶ τοῦ καύσωνος. 2) Οἱ κητακοὶ τῆς στρ. 9.

22. — 1) Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ταῶν εἶναι ὑγροὶ ἐκ τῶν δακρύων τῆς χαρᾶς. Ἐρχονται δὲ εἰς προϋπάντησιν τῆς νεφέλης καὶ χαιρετίζουσιν αὐτὴν ὡς ἀγαπητὸν ξένον. Διὰ συχνὰ χρησιμεύει τοῖς ποιηταῖς εἰς πολλὰς εἰκόνας ἢ χαρὰ αὐτῆ τῶν ταῶν ἐπὶ τῇ βρογῇ καὶ τῇ βροντῇ, τῇ προαγγελούσῃ τὴν βρογῆν. Ἰδε καὶ στρ. 32.

23. — 1) Διὰ τὸ εὐώδους δένδρου.

25. — 1) Τὸ ὄρος φρίσσει ἐκ χαρᾶς, διότι παρ' Ἰνδοῖς καὶ ἐπὶ χαρᾶς εὐχρηστος ἡ λέξις. Τὰ ἄνθη τοῦ καδίμβου παραβάλλονται πρὸς τὰς λεπτὰς τρίχας τοῦ σώματος. 2) Ἡ εὐωδία τῶν σπηλαίων προέρχεται ἐκ τῶν ἀρωμάτων καὶ στεφάνων τῶν κοινῶν γυναικῶν.

26. — 1) Τὰ ἦθη τῶν ἀνθολόγων γυναικῶν, ὧν ἔργον ἡ πώλησις ἀνθέων καὶ στεφάνων, ἴσως δὲ ἦσαν τόσον αὐστηρά. Ἐνθὺ δὲ αὐταὶ εὐγνώμονες ἐπὶ τῇ σκιά ἄνω πρὸς τὴν νε-

φέλην βλέπουσι, λαμβάνει οὕτω ἡ νεφέλη εὐκαιρίαν νὰ ἴδῃ τὰ πρόσωπα αὐτῶν.

27. — 1) Ἡ νεφέλη ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων στεγῶν τῶν ἀνακτόρων στάσθαι θεᾶται ἐκεῖθεν τὴν ἐκ τοῦ φόβου αὐξάνουσαν ὠραιότητα τῶν γυναικῶν. 2) Ὑπὸ τῆς μοίρας, ὅπως πλήρες ἄλλοῦ εὐρηται.

28. — 1) Ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ὁ Νιρῖνθιος εἶναι θηλυκοῦ γένους καὶ παραβάλλεται ὠραία γυναικί, ἥτις ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐρωμένου, τῆς Νεφέλης, οὐσης γένους ἀρσενικοῦ, συγχύζεται καὶ διὰ διαφόρων ἀκκισμῶν προδίδει τὴν ἑαυτῆς κλίσιν. Ὡς ζώνην ἔχει σειρὰν θαλασσιῶν πτηνῶν. Ὁ ὀμφαλὸς αὐτῆς κηθοράται διὰ τῆς δίνης, δηλαδὴ ὁ πυθμὴν αὐτῆς, ἀποχωρούντων τῶν ὑδάτων, ἅπερ παραβάλλονται πρὸς καταπίπτοντα ἐνδύματα.

29. — 1) Ἡ Νεφέλη πρέπει νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ γνωστοῦ ἐκείνου μέσου, δι' οὗ ὁ ποταμὸς ἀποβάλλει τὴν ἰσχύτητα, δηλαδὴ πρέπει νὰ ρίψῃ βρογῆν, ἵνα ὁ ποταμὸς πάλιν φουσκώσῃ. Ἡ μεταφορικὴ ὅμως ἔννοια εἶναι αὐτῆς· εἶσαι εὐτυχῆς, διότι ὁ ποταμὸς Ἰνδὸς (γένους θηλυκοῦ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ) δεικνύται πρὸς σε (γένους ὡς εἶποιεν ἀρσενικοῦ) ὡς πιστὴ σύζυγος, πλέξασα τὰς τρίχας εἰς μίαν πλεξίδα (ὅπως ἐποιοῦν αἱ γυναῖκες ἀποδημοῦντος τοῦ ἀνδρὸς, ὅστις ἔλυεν αὐτὴν ἐπιστρέφων), αἱ δὲ ὠχραί παρειαὶ τῆς προδίδουσι πόσον λυπεῖται διὰ τὴν μακροχρόνιον ἀποδημίαν σου· διὸ σπεῦσον νὰ τὴν παρηγορήσῃς, καὶ ποίητον ὥστε διὰ τῶν θωπευμάτων νὰ ἀναλάβῃ πάλιν ἡ ὠραιότητις τῆς.

30. — 1) Ὁ Ὑδαίνης εἶχεν ἀρπάσει τὴν ἡγεμονίδα τῆς χώρας τῶν τῆν Ἡσαυαδέτην. 2) Τὴν Ὀζήνην (στρ. 27), ἥτις ἐπονομάζεται Ἰσηλία· μεγάλη, ἀφνειός. 3) Οἱ θεοὶ καὶ ἐν γένει οἱ ἀξιοθέτους τοῦ οὐρανοῦ μετὰ χιλιετηρίδας, ὅτε ὁ μισθὸς τῶν διὰ τὰ καλὰ τῶν ἔργα εἶναι ἐξητηλημένος, κατέρχονται πάλιν εἰς τὴν γῆν, ἵνα διὰ νέας ἀσκητικῆς καὶ ἐναρέτου ζωῆς ἀξιοθῶσι πάλιν τοῦ οὐρανοῦ. Κατελθόντες λοιπὸν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἔφερον τὴν πόλιν ταύτην

ΙΑΚΩΒ' ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΕΛΦΩΝ
ΜΟΥΣΕΙΟ 3413041110 ἑραστής.

32. — 1) Αἱ ἐκ τῆς κόμης τῶν γυναικῶν ἐν εἶδει ἀτμῶν ἀναπεμπόμεναι ἀναθυμιάσεις ἐνισχύουσι τὴν νεφέλην. 2) Αἱ γυναῖκες ἐν τῷ χορῷ χρωματίζουσι τοὺς πόδας των.

33. — 1) Οἱ Γάνοι εἶναι θεότητες τῆς ἀκολουθίας Σίβα. 2) Ὁ Σίβας κατέπιε δηλητήριον, ἐξ οὗ ὁ λάρυγξ του ἔγεινε κυανοῦς, ἡ δὲ νεφέλη ὁμοιάζουσα τὸ χρῶμα θεωρεῖται μετὰ σεβασμοῦ.

34. — 1) Τὸ ἱερὸν τοῦ Σίβα, ἔνθα ἡ ἑορτὴ τελεῖται τὴν ἑσπέραν, μετέχουσα δὲ καὶ ἡ νεφέλη πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ Σίβα τῆς ἑορτῆς διὰ τῆς βροντῆς ὡς σάλπιγγος θέλει ἐλκύσει τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ.

35. — 1) Αἱ ἀμυγαὶ αἱ δροσιζόμεναι διὰ τῶν σταγόνων τῆς βροχῆς γίνονται εἰς τὰς γυναῖκας ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐν τῇ θερμῇ ἐρωτικῇ περιπτύξει, ὕπερ σύνθετος παρ' Ἰνδοῖς ὡς καὶ τὸ δάκνεσθαι ἰδὲ καὶ στρ. 95. 2) Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν τῶν γυναικῶν παραβάλλονται μελισσῶν, ἀποτελοῦσαι πᾶσαι ὁμοῦ οἶνοι σειρὰν μελισσῶν.

36. — 1) Ὁ Σίβας παρίσταται περιβεβλημένος ἐλεφάντινον δέρμα αἱματόφυρον ὡς μανδύαν, σύμβολον τῆς πάλαι ποτὲ καταστρεπτικῆς αὐτοῦ φύσεως, ὡς θεὸς τῶν θεσπιδῶν καὶ καταγίδων. Ἡ γυνὴ αὐτοῦ Φαυωνία (ἡ ἐν στρ. 33 Κανδία: ὀργιζομένη, καὶ στρ. 50 καὶ 60 Γαυρὶς καλουμένη) καίπερ ἐπιθυμοῦσα νὰ προσβλέψῃ πρὸς αὐτὸν ὅμως ἐκ φόβου δὲν δύναται, ἐπαναπαύει δὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς θεωροῦσα χωρὶς φόβου τὴν νεφέλην ἔχουσαν κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τὸ αὐτὸ χρῶμα τοῦ μανδύου τοῦ ἀνδρός της, τὸ ἐρυθρόν.

37. — 1) Καθὼς τῆς λυδίας λίθου αἱ χροταὶ γραμμαὶ διακρίνονται ἐπὶ τῆς σκοτεινῆς βάσεως τῆς λίθου, οὕτω καὶ ἡ ἀστραπὴ στίλβουσα διακρίνεται ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ στερεώματος.

38. — 1) Ὡς εἶπομεν ἡ νεφέλη εἶναι γένους ἀρσενικοῦ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ, ἡ δὲ ἀστραπὴ εἶναι γένους θηλυκοῦ ὅθεν καὶ σύζυγος αὕτη θεωρεῖται, ὡς ἀγαποσπᾶστος συνεζευγμένη μετὰ τῆς νεφέλης.

39. — 1) Ἄφες αὐτὸν νὰ φανῇ. 2) Ὁ ἥλιος παραβάλλε-

ται πρὸς νυκτερινὸν κωμαστὴν, ὅστις ἀφίπων τὴν γυναῖκα του ζητεῖ ἐρωτικὰ κινδυνεύματα, ἐπιστρέφει δὲ τὴν πρωίαν, ἔνθα παρηγορήσῃ τὴν ἐκ λύπης διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν κλειούσιν σύζυγον. Καὶ ἐν Κυμηρ. τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος πρὸς παρηγορίαν τῶν ἀνθῶν τοῦ λωτοῦ. Εἶδῃ τινὰ τοῦ λωτοῦ ἀνοίγουσι μετὰ τὴν ἡμέραν καὶ κλείουσι τὴν νύκτα, ἀπελθόντος τοῦ ἐρωμένου, τοῦ ἡλίου.

40. — 1) Ὁ Γάμβιρος εἶναι ἐν τῷ πρωτοτύπῳ γένους θηλυκοῦ. Ἡ ἐν αὐτῇ (τῷ Γαμβίρῳ) εἰκὼν σου θὰ ἀνακινήσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ της θερμὸν ἔρωτα, πρὸς δὲν ἀπάντησον μετὰ τὴν αὐτὴν κλίσιν καὶ μὴ τὴν περιφρονήσῃς ἐξ ὑπερβολικῆς σκληρότητος. 2) Δὲν πρέπει νὰ βρῆξῃς, ἵνα μὴ θολώσῃς, τὰ διαυγῆ τοῦ ποταμοῦ ὕδατα.

41. — 1) Ἡ Νεφέλη ὡς ἐραστῆς ἀφαιρεῖ ἐκ τῶν ἰσχύων τὸ ἔνδυμα τῆς ἐρωμένης της, ὕπερ αὕτη προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ. Αἱ ὄχθαι παριστῶσι τὰ ἰσχύια, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ἔνδυμα, ὕπερ ἀφαιρεῖται ὑπὸ τῆς Νεφέλης πινόμενον, οἱ δὲ ἐν τῇ ὄχθῃ κάλαμοι παριστῶσι τὰς χεῖρας, δι' ὧν αὕτη (ὁ Γάμβιρος) ζητεῖ νὰ κρατήσῃ τὸ ἔνδυμά της. 2) Εἰς τὴν ἐρωμένην, τὸν ποταμόν.

42. — 1) Ἐνθ' οἱ ἐλέφαντες ἀκορέστως εἰσπνέουσι τὸν τὸν εὐώδη ἀέρα, ἡχοῦσιν αἱ προβοσκίδες των ὡς μουσικὰ ὄργανα. 2) Προὔτιμησα αὐτὴν τῆς ἀρχίας πεπαίνειν, διότι σώζεται παρὰ τῷ λαῷ. 3) Διλαδὴ τοὺς καρπούς τῶν δένδρων τούτων.

43. — 1) Ὁ Σίβας, ὅστις ὡς σύμβολον φέρει τὴν ἡμισέληνον, μὴ ὑποφέρων τὸ σπέρμα ἐν τῇ κεφαλῇ του κατέθηκεν αὐτὸ ἐν τῷ στόματι τοῦ Θεοῦ τοῦ πυρὸς Ἄγνιος, ἀλλὰ καὶ οὗτος ἀδυνατῶν νὰ τὸ ὑποφέρῃ κατέθηκεν ἐν τῷ Γάγγῃ, ὅστις ἔρριψεν αὐτὸ εἰς τὸν καλκιδῶνα καὶ ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ πολεμικὸς θεὸς Σκάνδος, ὅστις τοὺς οὐρανίωνας, Ἴνδραν καὶ τοὺς ὀπαδοὺς του, ἀπειλομένους καὶ κινδυνεύοντας νὰ ἐκθρονισθῶσι κληθεὶς εἰς βοήθειαν ἔσωσε. Μήτηρ λοιπὸν τοῦ Σκάνδου εἶναι ὁ ποταμὸς Γάγγης, (θηλυκοῦ γένους ἐν τῷ πρωτοτύπῳ) λέγεται ὁμοῦ (στρ. 44) καὶ ἡ Φαυωνία μήτηρ τοῦ Σκάνδου ὡς γυνὴ τοῦ Σίβα.

44. — 1) Τὸ πτηνὸν εἶναι ἱερὸν τῷ Σκάνδῳ. 2) Τεθέντα ὅπου καὶ τὰ φύλλα τῆς μαδωνίας, ἐν τῷ ὄτι.

45. — 1) Ἴδε σχόλια στρ. 43. 2) Τὰ ἐξ ἀρρένων καὶ θηλέων ζεύγη τῶν ἡμιθέων τούτων εἶναι αἱ ψυχαὶ τῶν τελείων ἀνθρώπων τῶν μετὰ θάνατον εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνεληθόντων. Οὗτοι θέλουσι νὰ τέρψωσι τὸν Σκάνδον διὰ τῶν παιγνιδίων των καὶ εἶναι περιφρόντιδες μὴ αἱ χορδαὶ τῆς λύρας των ὑγρανθεῖσαι ἐκ τῆς βροχῆς χαλαρωθῶσιν. 3) Ἦρωσ δούς τὸ ὄνομα εἰς τὸν ποταμὸν τὸν γεννηθέντα ἐκ τοῦ αἵματος τῶν βοῶν (100 τὸν ἀριθμὸν), ἃς ἐθυσίασε. Φαίνεται ὅτι ὁ μῦθος προήλθεν ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ ποταμοῦ ὁμοιάζοντος μετ' αἵμα. 4) Ὄνομα τῆς οὐρανίας βοδός, ἐξ ἧς πᾶσαι αἱ λοιπαί.

46. — 1) Ἴδε στρ. 15. 2) Θεότητές τινες ὡς οἱ Σίσθοι. 3) Τὴν νεφέλην ἔχουσαν τὸ κυανοῦν χρῶμα.

47. — 1) Ἴδε καὶ στρ. 16. 2) Ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ ὁμοιάζει μετὰ τὰς μελίσσας (ἰδὲ σχόλια στρ. 35), τὸ δὲ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ μετὰ τὴν λευκὴν ἰασμίνην, ἐφ' ἧς ἐπικαθύνεται αἱ μέλισσαι.

48. — 1) Ὁ ἀγὼν μεταξὺ Πάνδων καὶ Κύρων. Ξάτραι εἰσὶν ἢ δευτέρα παρ' Ἰνδοῖς τάξεις, ἢ πολεμικὴ ἢ βασιλική. 2) Ὄνομάζεται πεδῖον τῶν Κύρων. 3) Ὁ Κρίσνης, ἦτοι ὁ θεὸς Βίσνυς, ἐν ἀνθρωπίνῃ μορφῇ.

49. — 1) Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κρίσιου ὁ ὡς ὄπλον τὸ ἄροτρον φέρων, ὁ Βαλαράμας. Οὗτος ἀποσχὼν τοῦ ἀγῶνος, ὅστις ἐγένετο μεταξὺ συγγενῶν, ἀπεσύρθη εἰς τὰς ἐρημίας τοῦ ποταμοῦ Σαρասάτιος, θεωρουμένου διὰ τοῦτο ἱεροῦ, παραιτήσας καὶ τὸν ἐκ φοινίκων οἶνον τὸ ἀγαπητὸν αὐτῷ ποτὸν, ὅπερ τόσον λαμπρὸν ἦτο, ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γυναικὸς τοῦ Ῥαιατίδος.

50. — 1) Τῶν Ἰμαλαίων. 2) Οἱ υἱοὶ Σαγάρου δεκάκις χίλιοι τὸν ἀριθμὸν διαταράξαντές ποτε τὸν ἀσκητικὸν βίον τοῦ Βραχμᾶνος Σάχνυος καὶ καταρασθέντες ὑπ' αὐτοῦ μετεβλήθησαν εἰς τέφραν. Ὅθεν δὲν ἦλθαν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰμὴ διὰ τοῦ Γάγγου, ὅστις τὸ πρῶτον ἐν τῷ οὐρανῷ ῥέων κατῆλθεν εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν κόνιν αὐτῶν σαρώσας ἀνήγαγεν οὕτω αὐτοῦς, ὡς κλίμαξ αὐτοῖς χρῆσιμύσας, εἰς τὸν οὐρανόν.

Θεωρεῖται ὡς πατὴρ τοῦ Γάγγου ὁ Βραχμᾶν οὗτος, διότι ποτὲ τὸν Γάγγην διαταράξαντα τὴν ἀσκητικὴν αὐτοῦ ἡσυχίαν ἐρρόφησε καὶ τὸν ἀφῆκεν ἔπειτα νὰ ῥέῃ ἐκ τοῦ ὠτός του.

Σημειωτέον ὅτι ἡ κατὰρα τῶν Βραχμᾶνων τὰ μάλιστα ἰσχύει, ὅταν τις διαταράξῃ τὴν ἀσκητικὴν αὐτῶν ἡσυχίαν. 3) Ὁ Γάγγης ῥέων ἐν τῷ οὐρανῷ ἔτρεχε διὰ τῶν πλοκάμων τοῦ Σίβα (Σάμφυος) φθάνων μετὰ τὰς κυματοειδεῖς χεῖράς του ὡς ἐρωμένη (διότι εἶναι γένους θηλυκοῦ, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀργὴ τῆς Γαυρίδος) τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σίβα σελήνην καὶ περιφρονῶν οὕτω τὴν ὀργὴν τῆς γυναικὸς τοῦ Σίβα, τῆς Γαυρίδος. Γελαῖ δὲ ὁ Γάγγης σκωπτικῶς καὶ ὁ γέλωσ παρίσταται διὰ τοῦ ἀφροῦ, ὅπως τῆς Νεφέλης ὁ γέλωσ διὰ χαλάζης (στρ. 54) καὶ ὁ ἄσβεστος γέλωσ τοῦ Σίβα τοῦ ἐπὶ τῶν Ἰμαλαίων διατρίβοντος διὰ τῶν στιβάδων τῆς χιόνος τῶν ὀρέων τούτων (στρ. 58), διότι παρ' Ἰνδοῖς ὁ γέλωσ θεωρεῖται ὡς λευκὸν τι, ὅπως παρ' Ὀμήρῳ τοῦναντίον τὸ λευκὸν ὡς γέλωσ: γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς. Ἰλ. Γ. 362.

51. — 1) Ἐκάστη τῶν ὀκτώ τοῦ οὐρανοῦ διευθύνουσιν ἔχει καὶ ἓνα ἐλέφαντα, ἀνήκοντα εἰς τινὰ τῶν θεῶν. Οὗτος ἐν τῇ δύσει εὐρισκόμενος ὀνομάζεται Αἰραυάτης καὶ ἀνήκει τῷ Ἰνδρᾷ (στρ. 62). 2) Τῆς θυγατρὸς τοῦ Σάχνυος. 3) Αἰωρουμένης τῆς Νεφέλης κυανῆς οὗτης ἐπὶ τοῦ Γάγγου λίαν διαυγοῦς μέρη τινὰ τοῦ ποταμοῦ φαίνονται σκοτεινὰ, ἀλλὰ διαυγῆ, ὡς συμβαίνει, ὅτε τὰ κυανὰ ὕδατα τοῦ Ἰαμβύου μίγνυνται τοῖς διαυγέσι τοῦ Γάγγου ὕδατιν. Οἱ νεώτεροι περιηγηταὶ παρατηροῦσι τοῦτο καὶ σήμερον κατὰ τὴν συμβολὴν τῶν δύο τούτων ποταμῶν.

52. — 1) Τὰ ἀρσενικὰ τῶν ζώων τούτων ἔχουσι τὸν μόσχον. 2) Τὸ ὄρος λευκὸν ὃν ἐκ τῆς χιόνος παραβάλλεται μετὰ τὸν λευκὸν ταῦρον τοῦ τριοφθάλμου Σίβα, ἢ δὲ ἐπικαθήμενη νεφέλη μέλαινα οὕσα μετὰ τὸ χῶμα τὸ μέλαν τὸ ἀνασκαπτόμενον ὑπὸ τοῦ ταύρου καὶ μένον ἐπ' αὐτοῦ.

54. — 1) Μυθώδη ζῶα πετώντα εἰς τὸν ἀέρα.

55. — 1) Τὸ ὀλόγυρα περὶ τινὰ ἱερὸν τόπον ἐρχεσθαι ἦτο

ἸΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΙ ΒΙΒΛΙΟΦΗΛ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑἰΘΥΡΪΟΥ
ΤΟΥ 2162.

56. — 1) Γένος μουσικῶν δαιμόνων ὑπηρετῶν τοῦ Κυβέ-
ρου, παρ' ᾧ καὶ ὁ ἡμέτερος Ἰάξας. 2) Κατεστράφη ὑπὸ τοῦ
Σίβα κατεχομένη ὑπὸ τινος τῶν Ἀσύρων, δαιμόνων ἐχθρῶν
τοῖς θεοῖς. 3) Τοῦ Σίβα (ιδὲ καὶ στρ. 36).

57. — 1) Δὲν δύνανται νὰ ὀρισθῇ ἀκριβῶς ἡ θέσις τῶν στε-
νῶν, πάντως ὅμως ἔφερον πρὸς ἄρκτον. 2) Τοῦ καλουμένου
Παρακυράμου, ὅστις κατέβαλε τοὺς Ξάτρας, τὴν πολεμι-
κὴν τάξιν τῶν Ἰνδῶν, ἐν τῷ ἀγῶνι αὐτῶν μετὰ τοὺς Βραχυμά-
νας. 3) Ὁ Βάλις ἦτο γίγας ἐξώσας τοῦ οὐρανοῦ τοὺς θεοὺς.
Πρὸς αὐτὸν ἐλθὼν ὁ Βίσνος ἐν μορφῇ νάννου ἠτήσατο τμήμα
γῆς τριῶν βημάτων διὰ καλύβην, ὃ δὲ ὑπέσχετο. Τότε ὁ
νάννος ἐγένετο γίγας καὶ μετὰ δύο βήματα εἶχεν ἤδη περιλά-
βει τὸν κόσμον σύμπαντα, ἤτοι μάζετο δὲ καὶ τὸ τρίτον νὰ
κάμῃ, ὅτε ὁ Βάλις ἀνγνῶρισας αὐτὸν ἱκετεύει ζητῶν τὴν
φιλίαν του.

58. — 1) Τοῦ Ῥαυάνα. 2) Ὡς καθρέπτῃς χρησιμεύει τὸ
ὄρος διὰ τὴν λευκότητά του, ἐν ᾧ δύναται τις νὰ ἀντικατο-
πτρίζηται.

59. — 1) Δι' ἐλαίου ἐμιγνύετο μετὰ τὸ κολλύριον ἡ ἀντι-
μονίξ κόνις. 2) Ἰδὲ στρ. 49.

60. — 1) Μαλακὴ κλίμαξ, ὥστε νὰ μὴ προστρέβηται ὃ
ποὺς ἐν τῷ ἀναβαίνειν.

61. — 1) Αἱ ἀκόλουθοι τῆς συζύγου Σίβα. Φοροῦσι δὲ ἀ-
δαμάντινα ψέλλια, ὧν ἡ λάμψις ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς νεφέλης ὡς
ἡ λάμψις τῆς ἀστραπῆς, μετ' ἣν δῆλον ὅτι ἐρχεται βροχὴ.
Συλλαβοῦσσι δὲ αἱ Νύμφαι αὐταὶ τὴν νεφέλην, (τὴν πεσοῦ-
σαν δηλαδὴ βροχὴν), δὲν τὴν ἀφίνουσι πλέον, θέλουσαι νὰ
δρυσίζωνται ἐν τῇ ὑπερβολικῇ ζέσει.

62. — 1) Ἰδὲ στρ. 51. 2) Τὸ δένδρον τοῦτο, παρ' οὗ δύ-
ναται τις νὰ δρέψῃ πᾶν εὐκτὸν, ἔφερον ἀντὶ φύλλων καὶ ἀν-
θέων πολύτιμα ἐνδύματα καὶ κοσμήματα.

63. — 1) Καὶ ἐν στρ. 41 τὸ ὕδωρ θεωρεῖται ὡς ἐνδύμα.
Ἐνταῦθα παρίσταται ἡ Ἀλακὴ ὡς ἐσωμένη τοῦ Κεῖλάσου.
καὶ ὡς ἐνδύμα φοροῦσα τὸ ὕδωρ τοῦ Γάγγου, ὑπερκατα-
πίπτει πρὸ τοῦ ἐραστοῦ, ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ὁποῖου
αὕτη κάθηται.

65. — 1) Παριστῶν ὁ ποιητὴς τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν
ἐξ ἀνθέων, ἅπερ χαρακτηρίζουσι τὰς ἐξ ὥρας τοῦ ἔτους (εἰς
ἀς διαιροῦσιν οἱ Ἰνδοὶ τὸ ἔτος) καὶ ἅπερ τὸ ἐν κατόπιν τοῦ
ἄλλου ἀνθίζουσι, ὑποδηλοῦν μετὰ λεπτότητα ὅτι ἡ Ἀλακὴ
ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ ἀπολαύῃ συγχρόνως τῶν ἀνθέων τῶν
διαφόρων ὥρῶν τοῦ ἔτους. Οὕτω Κυμ. 2, 36 αἱ ὥραι τοῦ
ἔτους προσφέρουσιν ἐκ φόβου συγχρόνως τὰ δῶρά των. 2) Τὸν
λωτὸν φέρουσιν αἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδῶν ἐν τῇ χειρὶ, ὡς αἱ
ἡμέτεραι τὰς ἀνθοδέσμας καὶ τὰ ριπίδια.

66. — 1) Οὕτω μετέφρασα τὴν λεγομένην ταράτσαν
(terrace), ὅπως αὕτη λέγεται ἐν Αἰτωλικῷ.

67. — 1) Οἱ λαμπτήρες εἶναι κεκοσμημένοι μετὰ πολυτί-
μους λίθους οὐχὶ δὲ, ὅπερ παραδέχονται ἄλλοι, ὅτι οἱ πολυτί-
μοι λίθοι φέγγουσιν ὡς λαμπτήρες. Αἱ γυναῖκες ἐξ αἰδοῦς
προσπαθοῦσι νὰ σβέσωσι τοὺς λύχνους ρίπτουσαι κόνιν ἀρω-
ματικὴν ἐπ' αὐτῶν.

68. — 1) Τοῦ ἀνέμου. 2) Αἱ νεφέλαι βλάψασαι τὰς ἐν
ὑπαίθρῳ ἐπὶ τῶν δωμάτων (ιδὲ σχ. στρ. 66) ζωγραφίας
φοβοῦνται μὴ συλληφθῶσιν ὅθεν λαμβάνουσιν, ἵνα μὴ γνω-
σθῶσιν ὡς αὐτουργοὶ, τὴν μορφήν τῶν ἐκ τῶν παραθύρων ἐ-
ξερχομένων ἀτμῶν.

69. — 1) Οἱ πολυτίμοι λίθοι κρέμανται ἐν τῷ δωματίῳ
καὶ πιστεύεται περὶ αὐτῶν ὅτι διὰ τῆς σελήνης ἀπολύοντες
ὑδρὸν δρυσίζουσι δι' αὐτοῦ τὸ δωμάτιον καὶ οὕτως αἱ γυναῖ-
κες ἀναλαμβάνουσιν ἐκ τῆς κοπώσεως. 2) Κατὰ τὰ διαλείμ-
ματα ὡς ἀνάπαυλα χρησιμεύει ἡ περίπτυσξις.

70. — 1) Φυτὸν χρυσίζον ἰδὲ καὶ στρ. 62 καὶ 73.

71. — 1) Ὁ Σίβας διατρέβει ἐκεῖ οὐχὶ ἐν μιᾷ τῶν ὀκτῶ
μορφῶν τῶν εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένων, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ἰδίᾳ
αὐτοῦ μορφῇ. Ὁ ἔρωσ θελήσας ποτὲ νὰ τὸν ἀποπλανήσῃ με-
τεβλήθη διὰ τοῦ ὄργιλου βλέμματός του εἰς τέφραν. Ὅθεν
περιέρχεται ἀσώματος, αἱ δὲ γυναῖκες εἶναι τρόπον τινὰ αἱ
ἐνώματοι αὐτοῦ ἀντιπρόσωποι. Ὁ μῦθος ὅμως στρίζεται μάλ-
λον ἐπὶ τῆς ζητουμένης ἐξηγήσεως τῆς λέξεως ananga (ἔρωσ
κατὰ γόγγυμα ὃ ἀνευ σώματος an anga), δηλοῦσης τὸν ἐ-
ρωτικὸν ὡς ἀσώματον ἦτοι πνευματικόν. Τὰ βλέμματα τῶν

γυναικῶν θεωροῦνται ὡς βέλη, ἅπερ ἐκτοξεύονται ἐκ τῶν συσπωμένων ὀφρύων ὡς ἀπὸ τόξων.

72.—1) Τοῦ Ἰνδρα (ιδὲ καὶ στρ. 15).

73.—1) Αἱ χῆνες κατὰ τὰς βροχὰς δατριβουσι (πρὸ στρ. 11) ἐν τῇ Μανείᾳ λίμνῃ. Καταγοητευόμεναι ὅμως ἐκ τῆς λίμνης ταύτης λησμονοῦσι τὴν Μανείαν.

74.—1) Τεχνητὰ ὄρη ἐν τοῖς κήποις ἦσαν ἀγαπητὰ παρ' Ἰνδοῖς. Ἐν γένει οἱ Ἰνδοὶ ἔχουσι λεπτὸν αἶσθημα εἰς φυσικὰς καλλονὰς, λίμνας, κήπους κλπ. 2) Ὁ Ἰάξας βλέπων τὴν νυφὴν περιλαμπομένην ἀστραπαῖς ἐνθυμεῖται τὸ ὄρος τὸ περιβαλλόμενον ὑπὸ χρυσῆς καδαλίδος.

75.—1) Ὁ ἀσωκὸς δένδρον μικροῦ ἀναστήματος μὲ ἀνθη χρώματος πορτοκαλλέας, γινόμενα κατόπιν κόκκινα, ἅπερ εὐωδιάζουσι ἐν τῇ νυκτὶ κατὰ Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον. Ἡ πολυτέλεια τῶν ἀνθῶν του υπερβάλλει πᾶν ὅ,τι τὸ φυτικὸν βασιλεῖον παράγει. Πιστεύεται δὲ περὶ αὐτοῦ ὅτι πατούμενος ὑπὸ κεκοσμημένου ποδὸς ὠραίας γυναικὸς ἀνθεὶ πρωτῆτερα. Ἐν Μηλ. (στίχ. 311) ἐλπίζει ἡ γυνὴ, ἥτις ὕφατο αὐτοῦ, νὰ ἀνθήσῃ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν. 2) Τῆς γυναικὸς τοῦ Ἰάξα. 3) Ἐπειδὴ αἱ ἔγγυοι γυναῖκες, οὐ τινοὶς ἐπιθυμήσωσι, δικαιοῦνται νὰ τὸ λαμβάνωσι ἐλευθέρως, ποθεῖ καὶ ὁ καίσαρος νὰ ἔλθῃ τοιαύτη ἐπιθυμία καὶ εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ Ἰάξα νὰ γευθῇ αὐτοῦ, ἵνα ἀπολαύσῃ καὶ οὗτος τῆς ἡδονῆς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὠραῖον στόμα της.

76.—(1) Ἐπειδὴ οἱ ταῦ εὐχαρίστως ἐπὶ ὑψηλῶν δένδρων διανυκτερεύουσιν, ἐγένοντο διὰ τοὺς ἡμέρους πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑψηλαὶ στῆλαι ἐκ ξύλου ἢ λίθων. Ἐν Ῥαχ. 16, 4. οἱ ἡμεροὶ ταῦ ἀγριεύσαντες κοιμῶνται ἐπὶ δένδρων, διότι αἱ κατοικίαι αὐτῶν, αἱ στῆλαι, κατέπεσον.

77.—1) Ὁ Κυβέρος εἶχεν ἐννέα θησαυροὺς ἐκ πολυτίμων λίθων τιμωμένους καὶ μὲ εὐχὰς ὡς θεοὺς, ὧν δύο, τοῦ Σάγχου καὶ Πόδμου, τὰς εἰκόνας ὁ Ἰάξας εἶχε τοποθετήσει πλίσσιον τῆς ἐξωτερικῆς θύρας ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου. (2) Ἐν τῇ ἀποχωρήσει τοῦ ἡλίου, τοῦ νοουμένου ὡς ἔρωμέ-
μένου, κλείει ὁ λωτὸς τὰ ἄνθη αὐτοῦ ἐκ λύπης. (πρὸ. καὶ
σφ. 39.)

78.—(1) Καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ ποιήματος παραβάλλεται ἡ Νεφέλη μὲ ἐλέφαντα (σφ. 2). (2) Ἡ λάμψις τῆς ἀστραπῆς ἐκλαμβάνεται ὡς γλυκὺ βλέμμα ἀνοιγομένου ὀφθαλμοῦ.

79.—1) Κατὰ τὸν σχολιαστὴν οἱ ὄξει, ὀδόντες τῆς γυναικὸς εἶναι σημεῖον ὅτι ὁ ἀνὴρ θὰ ζήσῃ μακρὸν χρόνον. Τὸ ῥῆμα κείται ἐν τῇ ἐπομένῃ στροφῇ.

80.—1) Τὰ πτηνὰ ταῦτα ζῶσι ζευγαρωτὰ πάντοτε καὶ τὴν μὲν ἡμέραν εἶναι ἀχώριστα, τὴν δὲ νύκτα πρέπει ἐκ κατάρας νὰ χωρισθῶσι καὶ τότε ἐκατέρωθεν ἀρχίζει ὁ θρήνος διὰ τὸν χωρισμόν.

81.—1) Τὸ πρόσωπόν της παραβάλλεται μὲ τὴν σελήνην (ιδὲ καὶ στρ. 101) αἱ δὲ πλοκαμίσκοι ὡς μὴ ἀφίνοντες νὰ φανῇ δλόκληρον τὸ πρόσωπον μὲ τὴν νεφέλην, ἐμποδίζουσαν τὴν σελήνην νὰ φανῇ.

82.—1) Ἐκ τῆς καταστάσεως, ἐν ἣ εὐρίσκεται, τῆς ἰσχυρ-
τητος δηλαδὴ (2) Ἐκ λύπης καὶ αὕτη εἶναι σιωπηλή.

83. 1) Ἴνα δηλώσῃ τὴν ἐκ τῆς υπερβολικῆς λύπης πα-
ραμέλῃσιν τοῦ σώματος.

84.—(1) Κατὰ μῆνα ἔθετον ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἕνα στέφανον ἐν εἶδει θυσίας. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν στεφάνων τῶν ἐκ τοῦ κατωφλίου εἰς τὴν γῆν ἐρομιμένων εὐρισκεν αὕτη τοὺς παρελθόντας μῆνας καὶ τοὺς ὑπολειπομένους μέχρι τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ ἀνδρός της. (2) Διὰ τῆς φαντασίας, ὅπως ἤθελεν ἡ καρδιά της.

85.—1) Ἐκ τοῦ ιδὲ ἐξαρτῶνται ὡς καὶ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ αἱ εἰδικαὶ μετοχαὶ τῶν στροφῶν 86, 87, 88 καὶ 89.

86.—1) Ἡ τοῦ χωρισμοῦ κλίνη συνέκλειτο ἐκ κλώνων ἐ-
στρωμένων κατὰ γῆς.

87.—1) Τὸ ὄμμα ῥίπτει ἡ γυνὴ πρὸς τὴν διὰ τοῦ παραθύρου εἰσδύουσαν σελήνην ὡς ἐπὶ τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων νυκτῶν, ἀλλὰ θλίβει ἀνάνησις τῆς παρελθούσης ἐκείνης εὐτυχίας καταλαμβάνει αὐτὴν ἀμέσως διὸ καὶ ἀποστρέφει τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς σελήνης.

88.—1) Ἡ χεὶρ συγκρίνεται διὰ τὴν τρυφερότητα καὶ
ἀμειψία μὲ νεκρὰ, ἄλυκκα, ἅπερ ἐκ τῶν ἐπανειλημ-
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

μένων στεναγμῶν γίνονται ξηρά καὶ ὠχρά. 2) Αἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδῶν συνειθίζουσι τὴν κόμην, ἀφοῦ τὴν πλύνωσι, νὰ τὴν ἀλείψωσι μετ' ὠδὴ ἔλαιον, ἵνα μαλακώσῃ. Τοῦ ἀλείμματος παραμελεῖ ἡ γυνὴ τοῦ Ἰάξα ἐκ τῆς λύπης, οὗ ἕνεκα ἡ κόμη γίνεται τραχεῖα. (3) Ποθεῖ τὸν ὕπνον ἐλπίζουσα νὰ δειρευθῇ ὅτι κοιμᾶται μετὰ τοῦ ἀνδρός της.

89—1) Ἡτο συνήθεια κατὰ τὸν ἀποχωρισμὸν νὰ πλέκωνται ὑπὸ τῆς γυναικὸς πᾶσαι αἱ μακροὶ τρίχες τῆς κόμης της εἰς ἕνα πλόκαμον, ὅστις ἐλύετο ὑπὸ τοῦ ἀνδρός, ἐπιστρέφοντος (ἰδὲ καὶ στρ. 96). (2) Κατὰ τινα σχολιαστὴν αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν ἀποδημίαν τοῦ ἀνδρός παρημέλουν τῶν δούχων.

90—1) Διότι κουράζεται ἐπὶ τῆς κλίνης κατακειμένη.

91—1) Ὅπως τὴν παρέστησε (2) ἰδὲ στρ. 10

92—1) Ὁ ἀριστερὸς ὀφθαλμὸς, ὅπερ προοιώνιζεν εὐτυχίαν παρὰ ταῖς γυναῖξιν ὅθεν ἐν τῇ ἐπομένῃ στροφῇ μνημονεύεται ὁ ἀριστερὸς μηρός. Παρ' ἀνδράσιν ἔθεωρεῖτο καλὸς οἰωνὸς τὸ σπάραγμα τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ μηροῦ.

93—1) Ἰδὲ στρ. 35. 2) Ἐκ τῆς λύπης δὲν φορεῖ ἡ γυνὴ ἐν τῷ μηρῷ ὄρμον, ὅπως καὶ ὁ Ἰάξας (στρ. 2.) ἔχει τοὺς βραχίονας γυμνοὺς ψελλίων.

94 1) Τὸ ἡμερόνυκτον διαιρεῖται παρ' Ἰνδοῖς καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς ὀκτῶ διαιρέσεις ἀνά τρεῖς ὥρας ἐκάστην, ἥτις καλεῖται ἰάμη (ἐκ τῆς ῥίζης ἰέ-ναι). Ἐκάστη δὲ ἔχει καὶ ἰδιαιτέρον ὄνομα. 2) Ἴνα μὴ δηλαδὴ οἱ βραχίονες τῆς γυναικὸς μου πέσωσιν ἀφῆνης τοῦ τραχήλου μου ἐκ τῆς διακοπῆς τοῦ ὄνειρου. Οἱ βραχίονες οἱ περιβάλλοντες τὸν τράχηλον παραβάλλονται πρὸς φυτὸν ἐλισσόμενον περὶ κορμὸν δένδρου.

95—1) Ἰδὲ στρ. 85. 2) Ἐν τῇ μαλακῇ λάμπει τῆς ἀστραπῆς δὲν κλείει τοὺς ὀφθαλμούς.

96—1) Ἰδὲ στρ. 89.

97.—1) Ἡ Σίτη ἡ γυνὴ Ῥάμα. Ἀστὴ ἡ σπᾶγη ὑπὸ γίγαντος καὶ εἰς ἀναζήτησίν της ἐπέμθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνέμου ὁ πύθηνος Ἀνουμάντιος, Μὲ οἶαν λοιπὸν χαρὰν ἡ Σίτη εἶδε

τοῦτον, μετ' αὐτὴν καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Ἰάξα θὰ ἴδῃ τὴν νεφέλην.

98 —1) Δηλαδὴ περὶ τῆς ὑγείας πρώτων ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ τις, ἵνα καθητυχάσῃ.

400—1) Τοῦτο ἐγένετο ὅτε παρ' αὐτῇ ἦν. 2) Μὴ δυνάμενος νὰ ἀκουσθῇ.

401—1) Ἐν τῇ συγκρίσει τῆς οὐρᾶς τοῦ ταῶ μετ' αὐτὴν κόμην εἶναι πρῶτον νὰ θεωρηθῇ ἡ πληθὺς καὶ ἀφθονία τῆς κόμης, εἶτα δὲ καὶ ὁ κόσμος αὐτῆς δι' ἀνθέων.

404—1) Οἱ ἐκ τῶν Ἰμαλαίων ἄνεμοι ἐρχονται ἐκ τῆς Ἀλακῆς τῆς πατρίδος τοῦ Ἰάξα, ὅπου διατρίβει ἡ γυνὴ αὐτοῦ.

406—1) Μετὰ πολλὰς σκέψεις εὐρίσκω παραμυθίαν ἐν ἐμαιντῷ, ἀφοῦ ἄλλοθεν οὐδαμῶθεν εὐρίσκω, συλλογιζόμενος ὅτι καὶ ἡ δυστυχία, ὅπως καὶ ἡ εὐτυχία, ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ παρέρχεται. Τοῦτο πράξον καὶ σὺ, ὦ γύναι, παρηγορήθητι μόνη σου, διότι πάλιν θὰ ἔλθῃ ἡ εὐτυχία μας.

407—1) Οἱ ὄφεις εἶναι σύμβολον τοῦ Βίσνου, ἰδίως ὁ καλούμενος Ἀμάντης. Κοιμᾶται δὲ ὁ Βίσνος κατὰ τὸν καιρὸν τῶν βροχῶν καὶ ἐξυπνᾷ μετὰ τὸ τέλος αὐτῶν. Πρέπει δὲ καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Ἰάξα μιμουμένη τὸν Βίσνον νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα παρέλθῃ ταχύτερον ὁ καιρὸς τῶν βροχῶν, μετὰ τὸ τέλος τῶν ὁποίων θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Ἰάξας. 2) Ἐκ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ χωρισμοῦ οἱ διαλογισμοὶ στρέφονται πρὸς τὴν ἐπάνοδον τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων ἡμερῶν. 3) Ἐν ταῖς τοῦ φθινοπώρου νυξὶ λάμπει ἡ σελήνη λαμπρότατα.

408—1) Ὁ Ἰάξας μνημονεῖ σκηνῆς συμβάσης ὅτε ἔζη παρὰ τῇ γυναικί, ἵνα ὁ ἄγγελος γείνη πιστευτός. Ἡ γυνὴ εἶχεν ἰδεῖ ὄνειρον ὅτι ὁ ἀνὴρ αὐτῆς παίζει μετ' ἄλλην γυναῖκα, τρομάξασα δὲ ἐκ τοῦ ὄνειρου ἐξυπνᾷ ὑπόδακρυς καὶ μετ' ἰσχυρὰν, εἰς δὲ τὰς ἐπανειλημμένας τοῦ Ἰάξα ἐρωτήσεις περὶ τοῦ αἰτίου τῆς ἐκπλήξεως ἀπαντῶσα διηγεῖται τὸ ὄνειρον. Προσθέτει δὲ ὁ Ἰάξας, μνημονεύων τὸ περιστατικόν, ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θὰ ἐπαναληφθῇ ἡ σκηνὴ αὐτῆ.

414—1) Μεσολαεῖ χρονικόν τι διάστημα, καθ' ὃ ὁ Ἰάξας περιμένει ἀπάντησιν. Βλέπων δὲ ὅτι ἡ Νεφέλη δὲν ἀπαντᾷ ἐξακο-

λουθει. 2) Πτηνά τρεφόμενα δήθεν με βροχὴν (ιδὲ καὶ στρ. 9).

112—1) Διότι πρωτοφανὴς εἶναι τοιοῦτος ἄγγελος, νεφέλη.
2) Αἱ νεφέλαι κατὰ τὸν καιρὸν τῶν βροχῶν γίνονται εὐτραφέ-
στεραι καὶ ωραιότεραι. (3) Χάριν τῆς γυναικὸς Ἰάξα, ἵνα
μὴ φοβηθῆ, ἔπρεπεν ἡ Νεφέλη νὰ μὴ ἀστράπτῃ, ἐκπληρώ-
σασα ὅμως τὴν παραγγελίαν αὐτῆς ἐνωθῆ μετὰ τῆς συζύγου.
(ιδὲ στρ. 38).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

3013 TABOXAI
ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ ΚΕΝΤΡΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΕΥΛΑΘΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.22.99.0005